

LUTHERSK KIRKETIDENDE

INNHOLD

Hvordan brenne uten å brenne ut?
/ Alminnelig kirke eller allment
akseptabelt? I / Til Per Lønning: Homofilt
samliv - om utgangspunkt og utfordringer
/ Fra bokfronten / Fra bispedømmerådene
og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

8. søndag etter pinse - Sabine Kjølsvik
Olavsdagen (Olsok) / 9. søndag etter pinse - Thomas Berbom
10. søndag etter pinse - Hilde Barsnes

**Vi utfordres på å arbeide med at tro,
teologi og livserfaring skal henge
sammen.**

Hvordan brenne uten å brenne ut?

Jeg elsker jobben min. Det vet jeg mange andre kolleger som også gjør. Men flere av dem har vært sykmeldt over en lang periode på grunn av utbrenthet. Å brenne for sitt arbeide er et privilegium. I trosbransjen er det nærmest en

nødvendighet. Men hvordan kan vi brenne uten å brenne ut? Hvordan kan vi brenne sånn på jobb at det også er god gnist i oss når vi kommer hjem? Hvordan kan vi brenne sånn at vi kan være prester et langt liv, hvis vi får det?

Det er litt rart hvordan en arbeidskultur befolket av mennesker som lever *i* og *av* nåden, mange ganger kan oppleves nesten nådeløs.....

De siste 10-15 årene har det skjedd mye når det gjelder presters selvforståelse, vår rolle og utøving av yrket, og forventningene til oss. Mye på godt, tror jeg. Presteutdannelsen er blitt mer oppmerksom på den generelle dannelses- og modningsprosess som må finne sted. Vi oppdras til å i større grad forstå oss selv som del av et team. Vi blir stadig minnet om at vi må ta tid til å pleie vårt eget trosliv. Vi utfordres på å arbeide med at tro, teologi og livserfaring skal henge sammen. Og at selvinnsikten skal kunne

fortelle oss hva som er våre egne evner og begrensninger, muligheter og fallgruber. Samtidig tror jeg mange av oss har store forventninger til hva vi skal få ut av både oss selv og livet. Og at både presten og kirken mange steder i langt større grad enn før må begrunne godt hva vi gjør, og hvorfor vi gjør det. Dette gjør oss sårbare. Hvordan kan vi brenne uten å brenne ut? Jeg har tenkt mye på det. Fordi det er en daglig utfordring - i mitt eget liv, for medarbeidere og frivillige - og for en god del av dem som kommer til sjelesorg. Dette er mine fire knagger:

1. Kontinuerlig arbeide med en eksistensiell beredskap: Stadig tenke igjennom hva vi tror på, hva vi bygger livet vårt på, hva som er umistelig for oss, hvordan vi prioriterer i teori - og i praksis. Gi rom for troen og dra i gang den gode samtalen om disse tingene - både med kolleger og på privaten. Nietzsche skal ha sagt at "den som vet hvorfor han lever, kan tåle et nesten hvilket som helst hvordan." Det er store ord, men en slik eksistensiell beredskap gir slitestyrke når livet slår. Piet Hein sier det samme, med litt andre ord: "Det finnes en ro, som kun beror på, at man er tro mot det man tror på." Vi står bedre rustet når vi har funnet ut hva vi tror på, og hvem vi tror på - hva vi bygger livet på og hva vi brenner for - og øver oss i å være tro mot det. Med våre ja og våre nei.

2. Bygge fellesskap hvor vi både bekrefter og utfordrer hverandre. Slik Gud alltid bekrefter og utfordrer oss. Vi trenger å bli sett og verdsatt som de vi er, og få anerkjennelse

for det vi gjør. Samtidig trenger vi å bli utfordret på våre valg og prioriteringer og få tydelige og skvære tilbakemeldinger, også når andre er uenige med eller skuffet over oss. Utfra det jeg har sett og erfart, kan mange av våre arbeidsfellesskap bli atskillig bedre, både på anerkjennelsen og rosen, og på håndtering av uenighet.

Bekreftelse og utfordring. Faktorenes orden er ikke likegyldig - selv om barneskolens mattetimer påsto det. Det er himmelvid forskjell på å legge seg i selen og gjøre en bra jobb *fordi man opplever seg anerkjent* av Gud og lederen og kollegene - eller *fordi man prøver å bli det*. I det første tilfellet springer arbeidet og energien vår ut av en grunnleggende trygghet på vårt verd og vår kompetanse. I det andre kan det bli et utbrennende stress

for å skulle overbevise Gud og hvermann - bokstavelig talt - om at vi er gode nok. Bekreftelsesbehovet blir ikke mindre i en prestasjonsorientert kultur som vår, hvor formelen for det gode livet kan settes på to ord: Yte og nytte. Vi skal yte max og nytte max - helst i den rekkefølgen (Max Weber ville vel sagt at det siste skyldes noe av den protestantiske ånd som muliggjorde den kapitalistiske etikk). Så vi står på, og forventer tidvis det umulige, både av oss selv og av livet. Da er det viktig å bevisstgjøre oss på hvilke stemmer i oss som forteller om vi er en god nok mamma, prest, kollega, datter, kjæreste, venn...Hvem er autoriteter i våre liv? Hva er vår drivkraft?

Kanskje vi stadig trenger å minne oss selv og andre på at vi lever og arbeider for og med en Gud som er Kjærlighet, i en barnedøpende kirke, hvor nåden plasker i hodet på oss ved livets begynnelse, uten at vi har gjort noe som helst annet enn å være til?

3. Leve enklere. I denne sammenhengen handler det ikke først og fremst om å senke lista hva gjelder materiell levestandard - selv om det også alltid må være et aktuelt spørsmål for en kirke i en verden som vår. En kirke som bekjenner seg til en Gud som ikke gjør forskjell på folk, og som har satt oss til å dyrke og passe på Skaperverket og elske hverandre. Intet mindre. Men i møte med faren for utbrenthet er det også viktig å tenke enkelhet i form av

Vi står bedre rustet når vi har funnet ut hva vi tror på, og hvem vi tror på.

å øve oss i å velge og velge bort. Trene på den kristelige bekymringsløsheten som liljer og fugler driver med. Øve oss i å ikke bare *ha* valg, men *ta* valg, og hvile i dem. Trene oss i den berømmelige grensesettingen og oppleve dens frigjørende kraft. Ikke være så redd for å gå glipp av noe eller skuffe noen. Lære av tabbene men ikke tvære på dem. Øve oss i at "godt nok" virkelig ofte er "godt nok." Holde fast ved at de aller fleste "nei" i våre liv har et "ja" i den andre enden - og omvendt. Jeg synes dette er noe av det vanskeligste. Det hjelper å ha stående en glassvase med en del store steiner oppi, på kjøkkenbenken. De store steinene skal symbolisere de viktigste tingene i livet vårt. Hvis vi har fylt vasen med store steiner, er det fullt, men det er likevel plass til

mindre steiner, sand og vann - med andre ord, de andre små og store tingene det kan være fristende å fylle livet og dagene med. Men hvis vi starter med de små steinene eller med vannet, og fyller opp, så er det ikke plass lenger når vi kommer med de store steinene og det som skulle være viktigst i livet.

**Hvordan brenne uten å brenne ut?
Ved å holde levende den ærlige
samtalen om dette, med Gud, med
kolleger og med andre som vil oss
vel.**

Hvordan brenne uten å brenne ut? Ved å holde levende den ærlige samtalen om dette, med Gud, med kolleger og med andre som vil oss vel. Og oppmuntre hverandre til å ta konsekvensene av det vi da kommer fram til.

SUNNIVA GYLVER
sunniva@gylver.no

Alminnelig kirke eller allment akseptabelt? I

Læremessige endringsprosesser i Den norske kirke i nyere tid

AV OLE FREDRIK KULLERUD

1 Innledning

Debatten om homofilt samliv har skapt en viss oppmerksomhet om andre spørsmål hvor kirken har endret lære. *Tor B. Jørgensen* nevner i *Luthersk Kirketidende* i april d.å. kvinners underordning, gjengifte og kvinnelige prester som eksempler på slike spørsmål.¹ Han hevder at "vi kan [...] tillate oss å sette tydelige [bibel]tekster til side når virkeligheten tvinger oss til det" - eller "åpner for det".

Også *Lærenemnda 2006* (LN II) fremholder at kirken har endret oppfatning i slike spørsmål.² LN II drøftet dette i forbindelse med homofilt samliv og skriftbruk.³ Nemnda mener at homofilis spørsmålet har en annen status enn de øvrige spørsmålene i og med at tekstene som vedrører homofilt samliv er "entydige".

Nylig trakk et flertall i *Menighetsfakultetets Lærerråd* (heretter: MF) samme konklusjon: Spørsmålet om kvinnelige prester har ikke samme status som homofilis spørsmålet som kan behandles i lys av entydige bibeltekster. MF hevder i forlengelsen av dette at Den norske kirke ikke har to likestilte syn på spørsmålet om kvinnelige prester. Det er kun det aksepterende synet som legges til grunn for forvaltningspraksis selv om kirken innrømmer sine medlemmer retten til å ha det motsatte synet og trekke visse konsekvenser av dette.⁴

Slik må det da også være med synet på homofilt samliv; begge syn er akseptable i kirken ifølge MF, men kun ett kan praktisk ligge til grunn for forvaltning.⁵ Forkynnelse sies det ikke noe om. For MF blir dermed aksept av homofilt samliv satt på linje med motstand mot kvinnelige prester. Dette er nå tydeligvis strategien på moderat hold i Den norske kirke for å komme til rette med homofilis spørsmålets utfordring til kirkens enhet.

På denne måten godtar MF at det er "to syn" i kirken, uten at de gir det radikale synet status som "velbegrunnet".⁶ Dette er i tråd med den kvantitative målestokk de anlegger: "Argumentasjonen mot homofilt samliv har en bedre bibelsk begrunnelse, men er heller ikke tilstrekkelig med tanke på aktuell erfaring eller allmenntetiske overveielser".⁷ Når de hevder at åpning for homofilt samliv ikke har "tilstrekkelig bibelsk begrunnelse",⁸ ser de bort fra "retningen" i de aktuelle tekstene, som er en fullstendig avvisning. Kategoriene uttalelsen her bruker er lite sakssvarende. Kirken har ikke bare en "preferanse for det heterofile samlivet".⁹

Læremessige endringsprosesser i Den norske kirke i nyere tid er, som vi ser, blitt et aktuelt spørsmål. To av disse endringsprosessene, gjengifte og kvinnelige prester,

gjelder kirkelige *ordninger*. Jeg skal derfor begrense meg til dem. Jeg skal ikke drøfte gjengifte og kvinnelige prester i og for seg. Snarere vil jeg belyse Den norske kirkes åpning for dette og LN IIs forståelse av det.

Hovedspørsmålet er: Skjedde innføringen av kvinnelige prester og gjengifte som læreprosesser? Min påstand er at dette ikke er tilfelle. Dette skal jeg begrunne i det følgende.

Denne første artikkelen er et forsøk på å gi en beskrivelse av hovedtrekk ved selve prosessen. Neste artikkel presenterer LN IIs perspektiv på endringsprosessene og oppfatning av autoritet mer prinsipielt. I hovedsak går jeg der inn på kvinnelige prester i og med at gjengiftes spørsmålet i mindre grad har vært gjenstand for offentlig debatt. Jeg gir også et alternativt perspektiv til forståelsen av disse prosessene. Et sentralt spørsmål er her hva kirkelig konsensus innebærer i Den norske kirke i dag. Dette reiser store spørsmål, som katolisitet, magisterium, konsensus og kanonisk rett. Vi står her overfor til dels uavklarte problemer i den evangelisk-lutherske kirke. Jeg har ikke anledning til å behandle disse spørsmålene uttømmende innenfor rammen av disse artiklene. Men jeg vil gi et bidrag til en fornyet besinnelse på dette på basis av en luthersk tilnærming. Den vil skje i spenningen mellom konfesjonalitet og økumenisitet, en spenning jeg mener er avgjørende for en kirke som gjør krav på å representere apostolisk og katolsk kristendom.

2 Innføringen av gjengifte og kvinnelige prester i Den norske kirke

Først må det bemerkes at spørsmålene om kvinnelige prester og gjengifte ut fra vår spørsmålsstilling ikke står på samme linje. *Gjengifte* var en problemstilling allerede Jesus måtte ta tak i.¹⁰ Dette spørsmålet har fulgt kirken gjennom hele hennes historie. Den katolske kirke utelukket tidlig muligheten for gjengifte. Østkirken gikk en annen vei. Når reformatorene åpnet for gjengifte på *visse kriterier* ("den uskyldige part"),¹¹ skjedde dette innenfor rammen av en *reformasjon*, og ikke ved vedtak i verdslig organ eller folkelig press.

I den lovgivning som Den norske kirkes liv reguleres etter, er det derimot mulighet til

gjengifte *uten kriterier*. Dette er nytt. Den formelle bakgrunn for gjengifte på slike premisser var den sivilrettslige endring. Ekteskapsloven av 1918 gjorde skilsmisse lettere.¹² Det hadde riktignok pågått en liberaliserende prosess forut for denne loven.¹³ Men dette var også et pastoralt spørsmål. Prestene avgjorde selv om de ville vie fraskilte, også før dette ble en lovhemlet rett for dem i 1937.¹⁴ På 60-tallet for eksempel viet de færreste prester fraskilte.¹⁵ Kun to biskoper var i 1965 åpne for kirkelig vigsel av fraskilte.¹⁶ I samsvar med en komitéinnstilling fra råder Bispemøtets flertall prestene våren 1967 å medvirke ved vigsel eller velsignelse av borgerlig inngått ekteskap når en av partene er skilt, og den fraskilte ektefellen fremdeles lever.¹⁷ Året etter uttaler imidlertid biskopene at spørsmålet må være opp til den enkelte prests samvittighet.¹⁸ Men noe formelt kirkelig vedtak om ny praksis foreligger ikke.

På begynnelsen av 1980-tallet var, om enn noe justert, holdningen blant prestene ikke fundamentalt annerledes enn på 60-tallet.¹⁹ Dette har i dag endret seg, men spørsmålet har ikke på noe tidspunkt vært avgjort av Den norske kirke som kirkelig fellesskap.

Prinsesse Astrids ekteskap med den fraskilte J M Ferner i 1961 førte nok til et begynnende kirkelig gjennombrudd for annen gangs vigsel i kirken. Den stedlige biskopen var ikke spurt om han ville vie paret. Biskop Smemos holdning var kjent.²⁰ I stedet hentet Kongen inn biskop Fjellbu i Nidaros.

Kvinnelige prester er som nevnt, en langt nyere problemstilling i kirken. Spørsmålet var riktignok aktuelt i deler av urkirken, men ble der raskt avklart. Kirken fulgte hele tiden frem til vår tid Jesu og apostlenes praksis. Ordningen med kvinnelige prester i nyere tid er kommet som følge av en moderniseringsprosess. Heller ikke denne ordningen er innført i Den norske kirke på grunnlag av læremessig behandling i ansvarlig kirkelig organ. Det lovmessige grunnlaget var resultat av en rent sivil prosess. Det gikk i hovedtrekk slik til: Embetsstillingene ble i 1912 åpnet for kvinner. Unntak ble gjort blant annet for geistlige embeter.²¹ I 1938 blir så dette unntaket for prestatjenesten fjernet. Forutsetningen var at ikke menigheten av prinsipielle grunner

motsatte seg kvinnelig prest (Lex Mowinckel). Men det tok ennå 23 år før Den norske kirke fikk sin første kvinnelige prest. Fordi det er et betydelig tidssprang mellom lovvedtaket og den liturgiske implementeringen av nyordningen ved den første ordinasjonen, ble prosessen fragmentert og mindre synlig, og dette kan ha bidratt til å svekke en potensielt samlet motstand.

Lex Mowinckel ble opphevet i 1956. Men noen kvinne ble ikke ordinert før biskop Schjelderup visglet Ingrid Bjerkås i 1961. Reserverasjonsretten for menighetene falt altså bort før den ble aktuell å praktisere. Tallet på kvinnelige prester var lenge svært lavt, og spørsmålet ble heftig diskutert i kirken. Mange steder var kvinnelig prestedtjeneste ikke velkommen. Slik er det ennå noen steder (ihvertfall i Nord-Troms prosti og i deler av Finnmark). Men behandlingen av spørsmålet ble ikke koblet på *resepsjon - eller ikke resepsjon* i kirken. Man har snarere søkt å nøde folk til resepsjon. Motstanden skulle brytes ned. LN II, Jørgensen og MF reflekterer ikke denne maktdimensjonen ved embetsspørsmålet.

Endringene har som vi ser, ikke vært forankret i kirkefolket. Etter at en viss tid var gått, og reformen hadde fått gjøre sin gjerning, slår Departementet i 1988 ganske enkelt fast at "kvinner og menn har lik adgang til tilsetning som prest".²² Kirkemøtet uttalte så i 1990 at kvinner burde oppfordres til å søke sogneprest- og prostestillinger, og at "*det ville vere ein rikdom for Den norske kyrkja om den også fekk kvinnelege biskopar*".²³ Da var de fleste motstanderne ute av kirkeledelsen, dels som følge av en målbevisst statlig utnevnelsespolitikk. Og innføringen var allerede skjedd.

Tyngdepunktforstyvningen blant biskopene i kvinneprestspørsmålet skjedde i 1978. På 60-tallet var det tre av ni biskoper som ordinerte kvinner. Med utnevnelsen av Per Lønning til biskop i det nyopprettede Borg bispedømme ble de fire. En større utskifting av biskoper fant sted i tiden mellom 1976 og 1983. Det var i dette tidevervet kvinnepresttilhengerne sikret seg et flertall i kollegiet. Utnevnelsen av Sigurd Lunde til Stavanger i 1976 førte til at det stod uavgjort (fem-fem)

blant biskopene. Med utnevnelsen av Aarflot til Oslo etter Støylen i 1977 tippet det over. Nå var det sju som ordinerte kvinner, og tre som ikke gjorde det. Med Nergårds utnevnelse til Tromsø i 1979 jevnet det seg ut til seks-fire.

Det er vanskelig å se at det på noe tidspunkt kom til en ny kirkelig konsensus. Ønske om kvinnelige prester kom opprinnelig ikke fra kirkelige kretser, men fra sekulære organisasjoner som Norske kvinders nationalraad. Da kirken ble utspurt på bred basis, var det overveldende motstand. Det viste høringen blant menighetsrådene i 1926.²⁴ Og de seks (av ni) biskopenes uttalelse i 1961 mot kvinnelige prester er vel det nærmeste vi kommer et offisielt læreutvalg om dette i Den norske kirke.²⁵ Og den gikk altså imot ordningen. Uttalelsen fra MFs Lærerråd i 1972 og vedtaket i Forstanderskapet i 1976 om å åpne Practicum for kvinner fikk nok i praksis en offisiell kirkelig funksjon for mange. Men dette organet hadde ingen representativ status i kirken. Vedtaket kom dels som resultat av at man i det politiske miljø mente at den eksisterende praksis var diskriminerende.²⁶ Spørsmålet om statsstøtten lå i bakgrunnen. Men MF understreket samtidig at dette ikke innebar noen godtagelse av kvinnelige prester.²⁷ Åpningen av Practicum var for fakultetet et rent praktisk spørsmål.

70-tallets iver for likestilling mellom kjønnene var utslagsgivende for kvinneprestspørsmålets skjebne i Den norske kirke. Det ble fremmet et forslag til Lov om likestilling mellom kjønnene.²⁸ Dette gikk tilbake på Arbeiderpartiets 10-punktprogram for stortingsvalget 1973 som signaliserte et lovforslag mot diskriminerende behandling av kvinner på alle områder. Kampen for kvinnelige prester ble en viktig side av Statens kirkepolitikk:

Men vi vil også - og ikke minst - føle plikt til å hevde svakere grupper og individers rett til religion, rett til tjenesteutøving og rett til sakramentene. Særskilt skal her nevnes bare en slik gruppe: Kvinnelige prester. Kvinnelige søkere må prinsipielt være fullverdige søkere og dermed vurderes ut fra faglige og saklige kvalifikasjoner

alene på linje med menn til alle embeter, også geistlige. Vi vil ikke for vårt vedkommende bøye av for den tilsynelatende tiltagende aktivitet blant en del mannlige prester for å mobilisere til mange slag sabotasje av kvinners prestegjerning, men tvert om hevde at slik aktivitet er uverdigg og en illojal handling overfor kolleger.²⁹

Altså: Den norske kirke åpnet ikke på noe tidspunkt som kirke for kvinnelige prester eller for gjengifte. Kirkelig sett ble det snarere gitt rom for unntak og minoritetsstandpunkter. Disse ble i annen omgang favorisert av statsmakten. Slik lyktes det å marginalisere de gammeltroende. Dette skjedde med andre ord i et samvirke mellom det kirkelige sentrum og det politiske miljø. Utviklingen er ikke ulik den danske. Kvinnelige prester ble i den danske folkekirken innført som en såkalt "frihedslov" hvor på romslig dansk vis en minoritet tilgodeses uten at hovedmønsteret endres. Dette endres så underveis på uformelt vis.

En forutsetning for min tese er at kongen ikke er legitimt magisterium i vår kirke. Juridisk er han jo utvilsomt det, fra gammelt av summus episcopus. Men etter min mening er det i nyere tid ikke mulig å forvare dette teologisk. Dette skal jeg begrunne i neste artikkel.

Parallelt med den prosessen jeg her forsøker å beskrive, var det nok i kirken en bevissthet om at spørsmålet ikke var kirkelig avklart. Den relativt "pene" behandlingen av kvinneprestmotstanderne i Den norske kirke vitner etter min mening om dette. De fleste bedyret at man ikke ønsket "svenske tilstander". Kvinnepresttilhengerne skulle ivaretas. Dette kan tyde på en erkjennelse av at reformen er pånødet kirken utenfra, og at ingen derfor kan forpliktes teologisk på dette området. Det samme gjelder Einar Gelius uttalelse: enkelte biskoper ikke ville vært utnevnt, og de konservative vil få overtak i kirken dersom Statens makt faller bort. Statskirken garanterer for ham "en åpen og raus kirkeordning".³⁰

Endringene vi har studert i denne artikkelen er riktignok ikke særnorske. De er uttrykk for en global prosess. Spesielt for Den norske kirke (og noen få andre kirker) er måten endringene har skjedd på. Her var det ikke læreprosesser

som førte frem til endringene. Ordningen med kvinnelige prester er ikke innført fordi "noen [i kirken] har tatt belastningen med å nytolke Bibelens syn på kvinners rolle inn i vår samtid" (Vidar Haanes).³¹ Nei, det var en rent sekulær prosess som åpnet for ny praksis. Motstanden mot kvinnelige prester har i Den norske kirke vært betydelig. Og den begynnende ordningen av kvinner hadde form av biskoppelig selvtekt. Her var ingen konsensus, og de som brøt med kirkens praksis var ikke i flertall.

¹ Homofili, menneskeverd, bibelbruk og kirkens enhet i *Luthersk Kirketidende* (LK) 142 (2007): 248-250. Sitat: 249.

² *Skriftforståelse og skrifbruk med særlig henblikk på homofilisaken*, Oslo 20. januar 2006 (LN II): 107-118.

³ Nemnda står relativt samlet i sitt syn på endringsprosessene. Men det markeres en viss uenighet med hensyn til gjengifte hvor enkelte nemndmedlemmer spør seg *hvorvidt* - og andre mener at dagens praksis innebærer en for vid åpning i forhold til det som kan forsvares ut fra Det nye testamente, *ibid*: 115. Det er dessuten uenighet om det totalt sett er mulig å sammenligne områdene hvor det har skjedd endringer med homofilisaksområdet, *ibid*: 118.

⁴ *To velbegrunnede standpunkt? En vurdering av uttalelsen fra lærenemnda i Den norske kirke: Skriftforståelse og skrifbruk med særlig henblikk på homofilisaken*, uttalelse fra Lærerrådets flertall av 7. mai 2007, http://www.mf.no/dokumenter/MF%20dokumenter/LR/Uttalelse_LR_MF_2007_vurdering.pdf [10.05.07]. Heretter: MF mai 2007. Se pkt. 3.4. Jfr. også 1.4 og 1.7.

⁵ *Ibid*: 3.4 og 4.7-9.

⁶ *Ibid*: 1.6; 1.7 o a st.

⁷ *Ibid*: 4.7. Den andre kursiveringen er min. Se også 2.1.

⁸ *Ibid*: 4.6.

⁹ *Ibid*: 3.3.

¹⁰ Matt 19,7-9; Mark 10,1-12; jfr Deut 24,1ff og 22,13ff.

¹¹ *Traktaten om pavenes makt og overhøyhet*, kap. Om biskopenes makt og domsrett 78.

¹² Bernt T. Oftestad, Tarald Rasmussen og Jan Schumacher, *Norsk kirkehistorie*, Oslo 1991: 260.

¹³ Bernt T. Oftestad, *Den norske statsreligionen. Fra øvrighetskirke til demokratisk statskirke*, Kristiansand 1998: 197-201.

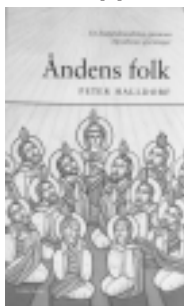
- ¹⁴ Else-Britt Nilsen, *Gjennom prestens briller. Om ekteskap og kirkens vigselførelse*, Oslo 1991: 57.
- ¹⁵ Ibid: 63.
- ¹⁶ Ibid: 82.
- ¹⁷ *Bispemøtet* (BM) 29/67. Nilsen: 84.
- ¹⁸ BM 18/68. Nilsen: 85.
- ¹⁹ Nilsen: 65.
- ²⁰ Tore Kopperud, Johannes Smemo - mannen, livet og gjerningen i LK 133 (1998): 496-536. Se: 521. Kopperud refererer til et intervju med Smemo om dette i *Morgenposten* 15.II.1960.
- ²¹ Se til dette Kristin Molland Norderval, *Mot strømmen. Kvinnelige teologer i Norge før og nå*, Oslo 1982.
- ²² *Forskrift om tilsetning som prest i Den norske kirke*, fastsatt av Kirkedepartementet 17. juni 1988.
- ²³ Kirkerådet 9/2000.
- ²⁴ Molland Norderval: 64.
- ²⁵ Biskopene Smemo, Skard, Indrebø, Støylen, Wisløff og Birkeli. Se *Vårt Land* 6. mars 1961.
- ²⁶ *Ot.prop. 33 (1974-75): 3.1.3.* "Departementet er ikke innstilt på å unnta denne klart kvinne-diskriminerende praksis fra lovens virkeområde og mener tilbud om yrkeskompetanse som bare er åpent for menn, er klart i strid med likestillingsprinsippet og bør forbyes. Departementet er således ikke innstilt på å gjøre unntak for denne praksis."
- ²⁷ Erling Danbolt, *Ideologi og lovgivning. Likestillingsloven - Ot.prop. nr. 1/77-78*. Foredrag på Geilo-møtet 12. januar 1978 (Gry forlag): 8.
- ²⁸ *Ot.prp. nr. 1 (1977-1978)*. Se kap. 2.
- ²⁹ *St.meld. nr. 40 (1980-81): 42.*
- ³⁰ For eksempel i *TV 2 Tabloid* 21.II.06.
- ³¹ Ytringsfrihet i LK 142 (2007): 273-275. Sitat: 274.

Aktuelt fra Luther Forlag

Peter Halldorf

ÅNDENS FOLK

En disippelvandring gjennom Apostlenes Gjerninger

Forfatteren følger hendelsesforløpet i Apostlenes gjerninger, men tar underveis opp temaer som tradisjon, fornyelse, lederskap, vitnesbyrd og åndelig klarsyn, spørsmål som var viktige for den unge kirken og som utfordrer kirken også i vår egen tid.

"Åndens folk er definitivt en bok å bli klok av, men også å bli engasjert av."

Kjell-Richard von Wachenfeldt i VL

Kr 298,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Til Per Lønning: Homofilt samliv - om utgangspunkt og utfordringer

AV TOR B JØRGENSEN

Per Lønning svarer i Luthersk Kirketidende nr. 10 på mitt innlegg to nummer tidligere: "Homofili, menneskeverd, bibelbruk og kirkens enhet". Jeg har fundert en stund på hvordan jeg skulle respondere. Jeg har valgt å ta utgangspunkt i noen bokreferanser blant annet fordi Lønning har flere slike henvisninger i sitt innlegg. For meg er det to, tre bøker som står fram i den norske debatten om homofilt samliv. Det er Ole Fredrik Einarsens "Homofil - GUDS barn" fra 1980 og Per Bjørner Myrbostads: "Når tausheten roper - en kristen homofil beretter" (2000). I mellom disse kunne en også ta med intervjuboka til Jorunn Voll: "Du skal ikke elske - lesbisk kjærleik i kristen-Norge" (1993).

Kanskje virker denne litteraturlista litt overraskende. Dette er ikke faglige bøker. Det er enkle tekster nærmest i vitnesbyrds form. Men nettopp i det formatet framstår "homofilspørsmålet" i sin grunnform, nemlig ikke som "en sak", men som liv, menneskers liv, som en minoritets opplevelse av mangel på og kamp for anerkjennelse og respekt. Refleksjon over og møte med slike enkeltskjebner har vært avgjørende når det gjelder manges endrede holdninger til homofilt samliv. Slik endring er sjelden styrt av noe ønske om å være politisk korrekt. Det er også langt unna å være en frukt av mektig lobbyvirksomhet. For de aller fleste dreier det seg om venners fortrolige åpenhet eller tilfeldige, pastorale møter med enkeltskjebner. Slike møter som de tre nevnte bøkene gir oss.

Et lite bakteppe

Homofile er en minoritet i vårt samfunn som vært tvunget til taushet og fornedrelse, frykt og fortvilelse. Deres historie er viktig. Den utgjør bakteppet for dagens situasjon. Kirken har vært en aktiv premissleverandør for holdninger og ordbruk som ikke har gjort deres situasjon lettere. I en bispeuttalelse for litt over femti år siden (1954) beskrives homoseksuelle handlinger som "perverse og forkastelige ting". Utbredelsen av homofili var ansett som en "en fare av verdensdimensjoner". Mye har heldigvis skjedd siden da, også i Den norske kirke. For egen del vil jeg understreke betydningen av Åpen Kirkegruppes virksomhet gjennom 30 år. Dette miljøet har vært med å gi kristne homofile trygghet og frimodighet. Det har gitt åndelig forankring og fellesskap. Og det har skapt teologisk refleksjon. Et uttrykk for dette er for eksempel Nils Jøran Riedls artikkel i Nytt Norsk Kirkeblads temanummer om velsignelse av homofile (8/1996) "Jeg slipper deg ikke før du velsigner meg".

Menneskeverd

Dreier dette seg om menneskeverd? Selvsagt gjør det det. Det ble slått fast allerede i Bispemøtets uttalelse i 1977. Der heter det at homofile har "samme menneskeverd som ethvert annet menneske". Men en holdt igjen når det gjaldt homofiles seksuelle forhold, ikke som en dom over denne "driftslegning", men fordi en kjente seg forpliktet på Bibelens egen tilbakeholdenhet. For mange homofile

har det vært vanskelig å akseptere en slik avgrensningen. Ønsket om og mulighetene for nærhet, kjærlighet, samliv er en del av deres identitet. "Tilbakeholdenheten" i forhold til ansvarlig samliv, rammer derfor deres opplevelse av å være fulle og hele mennesker og dermed deres menneskeverd. Åpen Kirkegruppe sier dette klart i en kommentar til Læremndas uttalelse nettopp under overskriften "Menneskeverd": "Ved ikke å anerkjenne vår kjærlighet, opplever vi oss heller ikke anerkjent som fullverdige mennesker." Dette språket forstår jeg. I dette gjenkjenner jeg de menneskenes rop, som har vært med på å forme min egen endringsprosess. Det er uttrykk for den dype følelsesmessige siden ved "homofilisaken". Et slikt signal ønsker jeg derfor å målbære, selv om noen føler det truende. Respekten for dem som føler seg forpliktet på en forståelse av Skriftens budskap som forbyr homofilt samliv, må ikke skjule for homofiles opplevelse av krenkelse.

Nye seksualiteter

Lønning er bekymret for at mine resonnerer vil bety en generell åpenhet overfor alle "avvikerenomener i natur og menneskeliv". Jeg er enig med Lønning i at dette er en utfordrende problemstilling. Når han henviser til Lars Ullerstams "De erotiske minoriteter" (1964) og den debatten den skapte, med en kommentar om at den "kulturradikale elite" har satset på å holde dens budskap "dypt under jorda", blir jeg imidlertid usikker på hvor mye Lønning har fått med seg av hva som faktisk har skjedd og skjer i dagens seksualforskning og praksis. Thore Langfeldts "Erotikk og fundamentalisme - fra Mesopotamia til kvinnefronten" (Universitetsforlaget 2005) og Willy Pedersens "Nye seksualiteter" (samme) viser at det har skjedd en enorm utvikling i forhold til Ullerstams liste på 12 typer minoriteter! Dette er en gedigen utfordring for kirken. Hvordan snakker vi i dag om seksualitet? Hvordan setter vi grenser og hvordan begrunner vi dem? Her tror jeg vi ligger langt på etterskudd. Det blir likevel veldig galt om vi nå skulle utsette den konkrete utfordringen vi står overfor i Den norske kirke, nemlig å gi anerkjennelse til dem som ønsker å leve i ansvarlige, samkjønnet parforhold med det heterofile ekteskapet som

modell. Både de som kommer for å be om velsignelse i kirken, og de som har kall til tjeneste i kirken. De har ventet lenge nok! Det er nå gått ti år siden Kirkemøtet fattet sitt "tilbakeholdende" vedtak om ansettelse i vigslende stillinger. Dersom kirken ikke opphever denne "tilbakeholdelsen", er jeg rimelig sikker på at bispedømmeråd, fellesråd og for den sakens skyld biskoper fortsatt vil "tilta seg rett til å markere bekjennelsesidentitet".

Kirkens enhet

Og her står vi overfor den mest akutte utfordring når det gjelder fellesskapet i vår kirke. Når ni Læremndasmedlemmer finner det nødvendig å presisere at en ikke kan støtte tanken om innføring av liturgiske ordninger for inngåelse/velsignelse av partnerskap, og at det etter deres oppfatning er uforenlig med kirkens forpliktelse på Skriften å vigse, tilsette og bruke samlevende homofile i vigslende stillinger, er utfordringene store. Forhåpentligvis kan denne setningen leses inkluderende og ikke avgrensende i lys av den felles og samlende formuleringen i nemndas konkluderende avsnitt om "Kirkens enhet og teologisk uenighet" (121). Om uenigheten som er avdekket i nemndas arbeid heter det at den "ikke behøver å føre til at en ikke kan ha gudstjenestefellesskap" (124). Grunnlaget for dette er at de forskjellige skriftfortolkningene ikke "i og for seg behøver å skjule eller forvrengte kjernen i evangeliet".

Jeg skulle gjerne ha ønsket sterkere formuleringer her. Noe nærmere den linjen som Peter anga under møtet i Jerusalem der de behandlet de dype skillelinjene mellom jødekristerne og hedningkristerne. Det var sterke følelser i sving som vi har vanskelig for å ta inn over seg. Dette dreide seg om renhet og urenheter. Peter talte for at de skulle holde sammen og de besluttet "ikke å legge på (dem) noen annen byrde enn de helt nødvendige ting" (holde seg borte offerkjøtt til avguder, blod, fra kjøtt av kvalte dyr og fra hor). Det avgjørende for Peter var troen på "at vi blir frelst av Herren Jesu nåde, vi på samme måte som de." (Apg 15,11). Det er langs denne linjen - og i et stadig arbeid med tekstene, lest i lys av de homofiles erfaring at vi kan makte å videreføre og utvikle fellesskapet i kirken. Dette grunnlaget

vil gjøre det mulig leve med to syn og dobbel praksis, selv om det fortsatt skulle føre til visse "ekkesiologiske komplikasjoner".

Kommunikasjonsmessige utfordringer

Så et lite ord om "kommunikasjonsutfordringer i forhold til samfunnet rundt oss". Lønning bringer det inn når det gjelder personalbehandling i kirken. Ryddighet i forvaltningen av kirkens personale er viktig, selv om vi skulle ende opp med todelt løsning. Men da jeg i mitt innlegg nevnte denne "kommunikasjonsutfordringen" var perspektivet et noe annet. Er det mulig å det i dag mulig å gi en allmenn og moralsk forståelig begrunnelse for kirkens tilbakeholdenhet med å anerkjenne homofil kjærlighet og ordnet homofilt samliv? Jeg mener ikke at Kirken skal la seg styre av folkemeningen. Men i de standpunkt kirken kommer i konflikt med gjeldende lovverk og/eller bred folkelig meningsdannelse, vil den gjennomgående kunne gi et verdibasert svar som henvender seg til moralsk rasjonalitet og til menneskenes samvittighet eller gode vilje. Ett slikt eksempel er abort-

spørsmålet. Kampen for det ufødte liv er en grunnleggende kamp for livets ukrenkelighet. Kirkens argumentasjon er allmenn selv om gjennomslaget er lite i opinionen og i noen grad i lovverket. En slik sak vil jeg gjerne kjempe for. Men hvor er det allmenne argumentet mot homofil kjærlighet? Nå når den alminnelige opplevelsen av perversitet og usømmelighet er borte? Hvis det er frykten for hvor kirken skal sette de neste grensene i seksualitetens sammensatte landskap, slik det går an å lese Lønning, har vi etter mitt skjønn et betydelig problem. Eller er det slik at Lønning leser Skriften slik at det som sies om homoseksuelt samkvem, er så absolutt at ny kunnskap om de homofiles situasjon og nye holdninger til seksualitet ikke har innvirkning på hans måte å forstå tekstene på? Lønning inviterer selv til videre bibeldialog. Kanskje er det her vi kan komme videre. Jeg har selv forsøkt meg med noen ansatser i forrige artikkel. Jeg kan gjerne utvikle de nærmere, men har stor interesse av å høre hvordan Lønning leser tekstene og begrunner et eventuelt "tilbakeholdende" syn.

Ny salmebok: Blankpuss arvesølvet!

AV HELGE STORSET

Revisjon av salmeboka er på trappene igjen. Det gir oss anledning til å få rettet opp tabbene fra sist. For i iveren etter å kommunisere med vår tid skjedde det en uheldig tukling med gammelt arvesølv. La meg ta et eksempel:

*Herre, Jesus, kom tilstede
Vær nu her hos oss i dag,
Dine troende du glede,
Deres syndeskyld borttag!*

Dette er et genuint trosuttrykk fra Landstads hånd og Landstads tid. Men så skjer tuklingen med teksten omtrent på 1980-tallet:

*Herre Jesus, kom tilstede
Vær nå her hos oss i dag!
Del med oss din fred og glede
tilgi skyld og nederlag!*

Det rimer greit, men det skal ikke mye følelse for stil og teologi til for å merke at dette ikke kommer fra Landstad. Dette er "husmorvindu- et" som nok en gang ødelegger et gammelt stilbygg. Men la oss nå benytte anledningen til å få fram igjen glansen fra de ulike tiders fromhetsliv!

FRA BOKFRONTEN

Henimot selvstendig folkekirke?

Andreas Aarflot/John Egil Bergem:

Mot en selvstendig folkekirke

Vigmostad og Bjørke, 2007, 206 sider.

Biskop em Andreas Aarflot og advokat John Egil Bergem har skrevet debattboken "Mot en selvstendig folkekirke. De har slik gitt et faglig bidrag inn i den kirkepolitiske og ordningsmessige debatt om Den norske kirkes fremtid. Boken kommer for sent for å være et dokument i prosessen før og på de politiske partier landsmøter våren 2007. I kirkeordningsdebatten videre, med gjentatte behandlinger i Stortinget og frem mot Kirkemøtenes fremtidige behandling av stat/kirkesaken, vil boken være en viktig konkretisering og interessant "retts-teologisk" bidrag.

Bokens tittel "Mot en selvstendig folkekirke" henspeiler på det faktum at dersom en ser til andre evangelisk-lutherske kirkesamfunn, de tyske og de nordiske kirke, vil og bør Den norske kirke gå henimot det å bli en selvstendig folkekirke uavhengig av staten. Det er ingen tvil hos forfatterne at det på lang sikt blir en selvstendighet for Den norske kirke. Dagene som statskirke er talte. Religionslovgivningen internasjonalt trekker i denne retning. Det er et prinsipielt ekklesiologisk og rettslig perspektiv som beskrives. Det er mindre realpolitiske overveielser over hva som er mulig å få til av samlende løsninger på kort sikt. Det er ikke usannsynlig at boken predikerer en mulig fremtidig kirkeordning. Imidlertid skal det gjennomføres politiske og kirkelige prosesser på veien dit.

Forfatterne uttrykker at Den norske kirke nå har kommet til et punkt hvor det ikke lengre innenfor et statlig styringssystem er hensiktsmessig å være avhengig av den norske stat og en del statsforvaltningen. Det bør inngås en konkordatliknende avtale mellom Den norske kirke og staten, slik at den påbegynte og uunngåelige selvstendigjøgningen av Den norske kirke kan fullføres. Den norske kirke vil omdannes fra statskirke til en "offentlig-rettslig korporasjon". Forfatterne ser at den menneskerettslige internasjonale tenkningen fremholder et kirkesamfunns rett til å organisere seg selv og velge sine ledere uten offentlig innblanding, eller som det heter i forfatternes terminolog "underlagt statlig kontroll og være inkorporert i det statsrettslige juridiske rammeverk". For å anskueliggjøre at også Den norske kirke vil kunne etableres som selvstendig folkekirke, er det fremlagt motivert forslag til en konkret kirkeordning for Den norske kirke. Grep forfatterne tar, er at bestemmelsene om religionsvesenet tas ut av Grunnloven. Spørsmålet om Kongens bekjennelsesplikt henføres til et spørsmål om statsoverhodets religionsfrihet. Stortinget skal vedta en rammelov om Den norske kirke, som gir kirkerettslig myndighet til Kirkens organer. Hadde forfatterne vært riktig konsekvente, kunne dette være inntatt som et tillegg i dagens "trudomssamfunnslov" uten en egen særlov

om Den norske kirke. Gravferdslovgivningen foreholder forfatterne seg passivt til, men anlegger at gravferdsvesenet er et offentlig anliggende som eventuelt kan overlates til kirkelige organer, om det lokalt ligger til rette for det. Deretter skal den endelige kirkeordningen fastsettes av Kirkemøtet og ikke, som nå, av Stortinget.

Ved dette forslaget dokumenterer forfatterne at det er mulig å avveie ulike hensyn i en kirkelov i hovedsak bygget på gjeldende kirkelov fra 1997. Det presenteres et forslag om et Kirkemøte som består av bispedømmerådene, og en utvidelse med tre leke valgt ved direkte valg og et geistlig medlem fra hvert bispedømme samt feltprosten. Forslaget til ny kirkeordning er på sett og vis bundet opp av den historiske utvikling av den kirkeordning vi kjenner. Det faktum at kirke-loven med § 23f er endret slik at Oslo bispedømmeråd har fått døvekirkelige representanter, har forfatterne ikke fått med seg. Noen av endringene det ikke gitt overbevisende begrunnelse for. Det foreslås for eksempel at feltprosten skal ha fast sete på Kirkemøte, tilsvarende den finske feltbiskopen. Et grunnleggende premis for en ny kirkeordning som ikke belyses, er i hvilken grad en slik kirkeordning utfra en økonomisk vurdering er gjennomførbar. En administrativ struktur som med nødvendighet følger av den kirkeordning som vi har og foreslås, skal finansieres. Vil fremtidige kirkemedlemmer være villig til å dekke kostnaden med et mer beskjedent offentlig bidrag til religiøs virksomhet?

Boken gir et bakgrunns materialet for kirkeordningshistorien. For den som vil ha en kortfattet innføring i de historiske utviklingslinjene er bidraget opplysende. Andreas Aarflot beskriver prosesser han som biskop var aktiv deltager i. Slik får fremstillingen en nærhet til denne delen av kirkehistorien fra siste del av forrige århundre. Noen ganger blir omtalen av andres bidrag i debatten vel kritisk bedømt og karakterisert. Protokollatene fra Bispemøtet i samme periode blir ikke gjenstand for tilsvarende kritiske vurderinger. Om stortingsmeldingen "Om stat og kirke" fra 1981 heter det at "med engasjert patos og et til dels blomstrende språk gir meldingen langt på vei en begrunnelse for viktigheten av den religiøse

dimensjon i menneskelivet", jf s. 26. Dette er i tillegg et direkte sitat fra Andreas Aarflots bok "Trossamfunn og folkekirke", jf s. 53. Det er derfor grunn til å anta an mye av dette stoffet vil være kjent stoff for den som har lest de historiske bidragene fra Aarflot tidligere.

Boken gir et internasjonalt og menneskerettslig perspektiv på kirkeordningsspørsmål. Dette er nyttige bidrag til debatten i Norge. På samme måte som den teologiske tenkning utvikler seg i et samspill med det økumeniske fellesskapet, jf de siste årens inngåelser av økumeniske avtaler, vil også kirkeordningsmessige spørsmål særlig i relasjon til staten, måtte vurderes i lys av andre sammenliknbare kirkesamfunns erfaringer på området. Aarflot og Bergem har gjennom sitt arbeid gjort den kirkerettslige status internasjonalt mer tilgjengelig.

Et spørsmål til det forslag som presenteres, er om forfatterne er tilstrekkelig kritisk til den utvikling av kirkeordningen og kirkestrukturen som faktisk har funnet sted. Boken kan sees på som et forsvar for den kirkelige hovedstrukturen som allerede er lagt, og en rekke premisser tas for gitt. Det legges føringer for forholdet mellom prest og menighet som bevarer den ordening vi i dag har. Moderne demokratisk tenkning hvor enkeltmedlemmets direkte påvirkning gis en selvstendig verdi som borger, er gitt en presisering hvor det er underforstått de aktive kirkemedlemmer som skal ha innflytelse. De troendes, gudstjenestefellesskap fremkommer som det grunnleggende fellesskap for kirkelig medvirkning. Påvirkning fra de folkekirkelige brukere er nedtonet. Det hevdes blant annet at Kirkemøtet har en teologisk basis, utvalgt gjennom "en åndelig valgprosess", jf s. 47. Det blir tydelig at formålet med boken er å gi en grundig ekklesiologisk begrunnelse for den ordningen og de mange kirkelige organer som vi i dag har. Det kirkelige embedets rolle og innflytelse er ikke redusert i den presenterte kirkeordningen. Samlet sett er bokens bidrag radikal i det statskirkelige grunnspørsmålet, men noe tradisjonell og konserverende i sin tilnærming i andre aktuelle kirkelige ordningsspørsmål.

John Egil Rø

SØNDAGSTEKSTEN

Sabine Kjølsvik, Thomas Berbom og Hilde Barsnes

8. søndag etter pinse

22. juli 2007

1. rekke, Markus 8, 1-9

Dagen

Ifølge Kopperud bør denne søndagen kalles "Omsorgssøndagen". Sverige og Finland feirer Kristi åpenbaring. Skjevesland skriver at misjon og diakoni står i sentrum, under overskriften "Contra likegyldigheten". Wirgenes m. fl. betoner overflodsperspektivet og sammenhengene med vinunderet i Kana. Felles for alle er at de tolker dagen som parallell til midtfastesøndagen, bare at vi nå er i åpenbaringstiden etter pinse. Mange har sagt mye om både denne dagens brødunder og de andre brødundertekstene i evangeliene. For meg virker det også som at "alle" har "rett", dagen og teksten har rent faktisk mange gode og viktige poeng og perspektiver. Det avgjørende for meg er at perspektivene samles dersom vi leser teksten som en ekklesiologisk tekst.

Teksten

Dagens pretekst er en av til sammen seks brødundertekster i evangeliene. Og den er ikke den mest estetiske. Teksten er "humpete" og vi savner den lille gutten med brødene og fiskene. Har vi familiegudstjeneste burde vi nok heller ta opp igjen midtfastens brødundertekst fra Johannes 6. Den har flottere bilder og er bedre å høre på. Men i dag har vi noe annet, vi har en

tallsymbolikk som det er verdt å merke seg. Tallene kan gi oss en nøkkel til både denne og andre brødundre. I Markus 8 er mengdestallet tusen - altså uendelig mye - kombinert med firetallet for verdens fire hjørner og vindretninger. Det kan man tolke som alle mennesker og alle folkeslag. De sju kurvene kan forstås som summen av verden og det trinitarisk guddommelige. Folket har vært på vandring i ødemarken - i døden - i tre dager. Nå er det kritiske punktet kommet, vil underet skje? Tre, fire, sju og tusen er verdensvide, universelle og ekklesiologiske tall. Tallene viser til Kirken og Jesu Kristi oppstandelse fra de døde. Tallene står i bevisst motsetning til Markus' andre brødundertekst der tallene fem (Mosebøker) og tolv (stammer) er tydelige henstillinger til Israel. Dette poenget underbygges av at det i perikopen før vår tekst betones at denne gangen skjedde brødunderet ikke i Israel men på hedensk jord. Markus' to tekster er altså henholdsvis en Israel-brødundertekst og en Kirke-brødundertekst.

Eksegetene diskuterer om de mange brødundertekstene er dubletter eller om de viser tilbake til flere enn én historisk hendelse. Det diskuteres selvsagt også hvordan selve underet kan forstås historisk. Og rent historisk sett er det da selvsagt vanskelig å gi bedre forklaringer på brødundrene enn at dersom vi alle deler av det vi har, så blir det nok til alle, og faktisk mer enn nok.

Prekenen

Historiediskusjonene er i og for seg ikke så interessante. Men det siste poenget er godt, og vel verdt å utdype. Det er under mer enn godt nok om vi alle begynner å dele med hverandre. Enten det er mye eller lite. Også slik viser brødunderet hva Guds Rike er. Problemet er bare at vi i dag ikke har noen "snill liten gutt" som deler maten sin med de andre. Dette er ikke tekstens poeng. Dét finner vi derimot i vers 6. Også nevnte ekklesiologiske tall-symbolikk underbygger at dette verset er tekstens tyngdepunkt: "Da bad *han* folket sette seg ned på bakken. Så *tok* han de sju brødene, *bad* takkebønnen, *brøt* dem i stykker og gav til disiplene, for at de skulle *dele* dem ut, og de delte dem ut til *folket*." Og dette er intet annet enn en gudstjeneste:

1. **Samler.** Først inviterer Jesus folket til å sette seg. Han samler folkeslagene. Initiativet er Jesu eget - mens det i den andre brødunder teksten er disiplenes. Slik blir det tydelig at Jesus er brødunderets subjekt - og gudstjenestens subjekt. Folket samles og setter seg på bakken. Her er det verdt å merke seg at grunnteksten brukes samme ord som i "verden" der vår oversettelse har det mer prosaiske "bakken".
2. **Tar.** Deretter tar Jesus de sju brødene. Det er første del av innstiftelsesordenen "tok-brøt-gav". Jesus samler her verden - firetallet - og det guddommelige - tretallet - i sine egne hender. Han er selv Gud og menneske. Han er den som binder sammen himmel og jord - og det nettopp i brødsbrytelsen.
3. **Ber.** Så ber Jesus takkebønnen. Den greske teksten er her nesten overtydelig, den benytter ordet "eucharistein". Ordlyden i Jesu takkebønn er ikke gjengitt. Men vi kan tenke oss både jødiske takkebønner og eukaristiske takkebønner. Takkebønnen er høydepunktet for både gudstjenesten som hele og for nattverdsfeiringen.
4. **Bryter.** Jesus bryter brødet. Brødsbrytelsen viser at selve måltidet starter. Samtidig er det et tegn på Jesu død. Jesus er selv brødet som brytes i stykker for å bli mat til mange. Brødet må brytes dersom det skal få noen virkning for oss. Brytes det ikke, forblir det skuebød. Dersom Jesus ikke hadde blitt

"brutt", altså dødd og stått opp, ville han forblitt kun et moralsk forbilde.

5. **Gir.** Disiplene tar ikke brødet selv, Jesus gir det til dem for at de skal dele det ut. Jesus kaller altså disiplene og setter dem i stand til å gjøre hans egen gjerning - i hans navn. Jesus er det egentlige subjekt for disiplenes gjerning.
6. **Sender.** Disiplene går ut til folket og folkene med brødet. Med Jesus. Jesus er altså ikke bare subjekt, men også objekt for disiplenes gjerning. Og nettopp her finner vi ansatspunktet for både misjon og diakoni - og for arbeidet for en rettferdig verden. Brødunderet handler om brød som metter både kropp og sjel. Brødunderet handler om kjærlighet og rettferdighet. Brødunderet handler om at den treenige Gud selv er reelt til stede i verden.

Nettopp gudstjenesten og nattverdsfeiringen er altså det samlende og tolkende elementet for både denne og de andre brødunder tekstene. Slik kan både Jesu omsorg for de sultne og utmattede, Kirkens misjon og diakoni, overflodsperspektivet og sammenhengen med vinunderet i Kana integreres. Det samme kan forbildefunksjonen i å dele med hverandre, Kristi åpenbaring, sammenhengen mellom måltidsfelleskap i den gamle og den nye pakt og brødsbrytelsen som eskatologisk tegn.

Salmevalget

Fordi teksten er så omfattende er det heller ikke vanskelig å finne gode salmer. Jeg anbefaler på den ene side at fokuset på gudstjeneste og nattverd beholdes med for eksempel NoS 579 "Her er vi, Herre, vi kommer til deg", NoS 633, "Som korn fra vide åkrer" og NoS 713 "Del ditt brød med sulten bror". På den andre side kan man godt fokusere på sommer, glede og natur, med for eksempel NoS 763 "Den blomstertid nå kommer", NoS 776 "Evighetens morgenglans" og ikke minst S97 136 "Så grønn en drakt, så rik en duft".

SABINE KJØLSVIK
Sogneprest i Stiklestad og Vera

Olavsdagen (Olsok) / 9. søndag etter pinse

29. juli 2007

Salme 33. 12-22

Olsok har en sentral plass i vår nasjonale bevissthet, selv om dagen kanskje ikke er så påaktet som den burde være. Vi er forsiktede i omgang med helgener i vår lutherske tradisjon, men begivenhetene på Stiklestad i 1030 kom til å representere et tidsskille for vårt folk og land, et åndsskifte som det er all grunn til å markere og feire.

I 1856 foreslo presten O.T. Krohg i Romsdal å ta opp igjen feiringen av Olavsdagen. Dagen hadde ikke hatt noen særlig oppmerksomhet etter reformasjonen. Men først i 1897 ble dagen virkelig feiret i Trondhjem med selveste Bjørnstjerne Bjørnson som taler. Hans appell "Opp med Kirken på Olavsdagen" fikk raskt gehør, og året etter ble det holdt gudstjeneste i Nidarosdomen 29. juli.

Tapte, men vant

Ved Olav Haraldsson død på Stiklestad syntes alt tapt. Hans mål var det samlede rikskongedømmet med en europeisk, kristen kirke som åndelig forankring. Mot ham sto småkonger og stormenn som så sine interesser best tjent ved en svak, eller helst ikke-eksisterende sentralmakt. Likevel skjedde det dramatiske at etter bare kort tid var det Olav som var den seirende. Vikingkongen Olav Haraldsson var blitt til Hellig-Olav, St. Olav, Helgenkongen.

Hvordan var Olav Haraldsson egentlig? Han som ble kalt både den digre og den hellige. Kan vi i dag vite noe som helst om hans karakter?

Karsten Alnæs skriver: *"Ærekjær og dyktig har han utvilsomt vært. Dristig var han også. Han utfordret fiender som han måtte skjønne var ham overlegen. Talent for orden og styring hadde han. Han preget mynter og innførte lover."* Men noe særlig under huden på Olav Haraldsson kommer vi ikke. Sett med dagens øyne var Olav Haraldsson både voldsom og brutal, en viking av beste merke. Det har likevel lite med selve hendelsen å gjøre. For vikingen Olav falt, og den nye Olav vokste fram, en Olav med samlende kraft, som skapte en drøm i folket, en visjon om en ny tid.

"Sandheds sag, seirer kun i nederlag." Werge-

land uttrykker det slik i diktet "Sandhedens Armée", og verselinjene kan på mange måter stå som en overskrift på Olavs livsgjerning. Han tapte, men vant. På forunderlig måte fikk nederlaget på Stiklestad etter hvert et nytt fortegn som gjorde Olav den hellige til et samlingsmerke for vårt land.

"Stor makt gir ingen konge seier"

Vi har foran oss Salme 33 som dagens tekst. Salmen har hymnens kjennetegn og oppbygning. Likevel ligger tema nært opp til kongesalmene, som ofte løfter frem Herren som skaper og konge (Sal 24). Man antar at salmen har blitt brukt ved en fest, uten at man har lykkes i å finne hvilken. Det er ikke utenkelig at salmen kan ha blitt brukt i en hyllingsfest til kongen, slik Kraus hevder.

Det er salmens siste del, vers 12-22, som er oppført som pretekst. Likevel mener jeg det kan være fruktbart å benytte salmen i sin helhet da den innledende oppfordring til lovprisning av Herren, godt kan leses denne søndagen. Kanskje kan menigheten være med på veksellesning denne dagen? Salmen kan godt benyttes slik.

Ser vi nærmere på teksten er det et par detaljer man kan ta med seg videre, og poengtere i prekenen. Vers 12 peker tydelig på Herrens utvelgelse av sitt folk. Folket er hans eiendom (Jes 43, 7-21). Folket i seg selv har ingen særstilling, men gjennom Herrens utvelgelse er de priset salig (5 Mos. 33, 29). Uten å bli alt for nasjonalistisk er dette noe man kan dvele ved. Herrens plan med sitt folk er ofte annerledes enn forventet! Vers 13-15 kan virke både skremmende og trøstefulle på samme tid. Fra sin trone i himmelen ser Skaperen hvert eneste menneskebarn. Til og med "alles hjerter" (v. 15) kjenner han. Han som ser til sine, ser og vet det som rører seg i oss mennesker på godt og vondt.

Vers 16: Vi kommer til kort overfor Herren. Uansett rang eller makt. Verset minner oss om dette: "Stor makt gir ingen konge seier", Olav Haraldssons historie minner oss også om dette, og fremdeles kan dette utvilsomt applikeres til vår tid.

Salmens sikte er å lovprise Herren. Han som har skapt himmel og jord, ønsker fremdeles å ha med oss og verden å gjøre. Han verner om

oss den dag i dag. I lys av Jesu gjerning vet vi det heter: "For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som kommer...skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom 8, 38-39).

Krigsmakt eller åndsmakt?

Det går mange linjer gjennom historien, og vi må gripe noen av dem i prekenen. Det vil være naturlig å gripe fatt i historien om kong Olav, men på samme tid må vi ha blikket rettet mot Himmelskongen. Det dreier seg om både et Himmelrike og et Kongerike denne dagen.

Det ligger en dyp symbolikk i det som skjedde 29. juli 1030. Tilsynelatende var det rå makt som seiret. Dypere sett var det krigsmakt som måtte falle for åndsmakt. Slaget på Stiklestad ble en seier for Håpet.

Et viktig budskap fra Stiklestad til vår tid kan derfor være: Den gode sak seirer også gjennom nederlag. Det kan gi oss en visshet om at et nederlag aldri vil være endelig dersom saken fremmer rettferdighet. Det må være dette som gir kraft til dem som holder ut i kampen for demokrati og menneskerettigheter rundt om i verden. Det er dette som gir utholdenhet i kamp mot urettferdighet, sult og nød. Og det er dette som forplikter oss til kamp for menneskeverdet, og mot diktatur og overgrep. Uansett kjønn, hudfarge eller tro. Uansett helse, alder, sosial status og kulturell tilhørighet er vi elsket av "han som har dannet alles hjerter" (Salm 33, 15). Heller ikke i vårt eget land bør vi være for tålmodige på vegne av dem som lider urett.

Guds rike når ikke frem med sverd eller tvang. Det brer seg, på tvers av nasjoner og kongeriker, der mennesker frykter Herren "og venter på hans miskunn, så han kan fri dem fra døden" (v. 18f). Det brer seg blant dem som setter sin "lit til hans hellige navn" (v. 21). Det skjer ved å fortelle om Jesus, mens vi ber med salme 33. "La din miskunn være over oss, Herre! Det er deg vi venter på." (v. 22).

"Syng på Olavs dag"

Flere diktere har skrevet til dagen. Salme 745 Det kom et gledesbud til dette landet og 549 Guds ord det er vårt arvegods kan godt benyttes. Bjørnson skrev i 1903 "Salme på

Olavsdagen" med et relativt nasjonalistisk innhold. Salmen har, forståelig nok, ikke funnet veien til salmeboken, men er likevel leseverdig. (Du kan lese den i sin helet bl.a. på www.svelvik.kirken.no)

*Du folk i hellig Olavs hjem,
som han blant frie førte frem,
som han gav lov og kristen tro
ved dåpen i sitt martyrblod,
nu reis deg, syng på Olavs dag
til Olavs Gud om Norges sag.*

THOMAS BERBOM
Kapellan i Svelvik menighet

10. søndag etter pinse

5. august 2007

Lesetekster: Ordsp. 2:1-6, 1. Kor. 3:10-17

Prekentekest: Matt 25,14-30

Innsikt, talent og ansvar

Godt lederskap er utfordrende - og kanskje den viktigste egenskap en leder kan ha er selvinnsikt, menneskekunnskap og visdom. Dersom en skal være en god leder må en stole på sine medarbeidere, gi dem en følelse av at de er viktige og gi dem oppgaver som er passe utfordrende og som samtidig er mulig å mestre. Noen kaller det å være i flytsonen sin, der en ikke kjeder seg, men samtidig ikke drukner. Men det er selvsagt ikke bare lederen som er ansvarlig for at det skal være et vellykket prosjekt, den enkelte medarbeider har også et ansvar for å løse sine oppgaver og har ansvar for at dette blir gjort på en god måte. Gud har gjort seg avhengig av sine medarbeidere - men har også sørget for å gi oss det vi trenger for å løse de oppgaver vi har blitt tildelt. Gud er en leder med både selvinnsikt, menneskekunnskap og visdom. Han er vår skaper og kjenner oss og vet hva vi er gode til, hva vi sliter med og hva som gjør oss sårbare. Likevel har han ikke mistet troen på oss på noen måte, men fortsetter å stole på at vi kan bidra og være hans medarbeidere. Det å ha en leder som ser oss som hele mennesker og allikevel velger å ha tillit til oss, er en gave som gir både inspirasjon

og frimodighet. Han er raus samtidig som han med respekt for at vi kan noe, forventer at vi tar imot de oppgaver som kommer i vår vei. Gud gir oss et godt ideal å strekke oss mot som ledere og et stort ansvar.

Den gode leder er trygg og kan la sine medarbeider blomstre rundt seg - Gud ønsker at vi skal blomstre, vokse og strekke oss i alt vårt potensial.

Lignelsen om medarbeiderskap

Lignelsen om medarbeiderskap som jeg har valgt å kalle den, er pretekst for denne søndagen og står hos Matteus mellom lignelsen om brudepikene og ord om dommen. Kapitlene 24 og 25 hos Matteus har overskriften "Jesus taler om de tider som skal komme".

Matteus har en tidlig versjon av denne lignelsen, som vi kan se spor av i Mark. 13:34, og som også kan ses på som en kommentar av Mark. 4:25. Lukas har en annen versjon av denne historien om en som skulle bli konge i 19:11-27, og sannsynligvis har han en mer nøyaktig gjengivelse av summen i pund. Et pund er ca 120 kr mens en talent er ca 6000 kr. 1 talent tilsvarende 6000 denarer og en daglønn for en dagsarbeider var en denar. For å tjene en talent ville en dagsarbeider måtte jobbe 20-30 år. Vi snakker om store summer.

Lignelsen kan leses på mange måter, og i den konteksten den står i hos Matteus gir den retningslinjer for hvordan vi skal leve i perioden før menneskesønnen kommer tilbake, og den oppfordrer oss til å forvalte vår Guds goder med tanke på dommen som ligger foran oss. En kan også dra moralske poeng fra for eksempel 24:48-51. Men på et tidligere tidspunkt kan historien ha inneholdt en brodd mot en statisk holding til religiøs tradisjon (Sadukerne?) som nektet å utvikle den. Denne tolkningen er basert på ordet for å "overlate eller ha fått" i vers 14, 20 og 22 som også er en teknisk term for tradisjon.

Vers 15: "Talent": Slik jeg har nevnt ovenfor er det snakk om en svært stor sum med penger. "Etter det hver enkelt hadde evne til": Kombinasjonen av termene "talent" og "evne til" har i moderne språk ført til termen "talent" for evner, gaver og ressurser. Det er typisk Matteus å anerkjenne menneskes forskjellige gaver og evner (13:23).

Vers 16: "drev handel med dem": verbet brukt her indikerer handel og investering. "tjente": Dette verbet er også brukt i religiøs sammenheng om å vinne konvertitter.

Vers 18: "gikk og gravde et hull i jorden": Han skjulte sitt lys, en henvisning til det å se på tradisjonen på en statisk måte.

Vers 19: "Da lang tid var gått": Her får vi et hint om at Jesus tilbakekomst og den endelige dommen ikke er så nært forestående som man først trodde.

Vers 21: "gode og tro tjener": Her betyr det en som er tilliten verdig, og som tør å ta sjanser i tillegg til å tro. "gleden hos din herre": Dette refererer til Guds rike (Rom. 14:17)

Vers 24-25: se Job.23:13-17. Om den strenge Gud.

Vers 27: "renter" Her får vi en henstilling som kan virke å fremheve en kapitalismetenkning.

Vers 29: "For den som har": se Mark. 4:25, Matt. 13:12, Luk. 8:18. Det passive verbet refererer til Guds handlinger.

Hjertes logikk

Hva er godt medarbeiderskap? Søndagen innbyr oss til å snakke om nettopp dette. Men den setter også fokus på lederskap, og det er ikke mindre viktig.

Hva vil det si å være en god medarbeider i Guds tjeneste?

Vi kan lese lignelsen som om den handler om 3 forskjellige personer eller en og samme person. Det er vel mest riktig å si at vi alle har litt av alle de tre beskrevet i oss. I første omgang kan det synes som dette er en fortelling som i all hovedsak omhandler oss mennesker og hvilke valg vi gjør for oss selv og våre omgivelser. Det er viktig å ikke miste fokus på at denne historien forteller oss like mye om Gud, og vår relasjon til vår skaper.

Vår Gud Skaperen er den vi først møter. Han som kjenner oss, fordi han har formet hver miste celle i vår kropp og kjenner våre tanker, lengsler, vår frykt og vår sårbarhet. Han ser oss som hele mennesker med evne til å lære, utforske, se og handle. Hver og en av oss med sine gaver og med sin skatt av evner og erfaringer. Gud ber oss ikke om å gjøre det umulige, men gjøre det mulige mulig. Han spør oss: Hva er du god til, hva er det du trives

med å gjøre? Hvordan forvalter du det du er god til? Han utfordrer oss til å bruke det vi er god på og som han har gitt oss, til beste for andre og oss selv. Den tredje tjeneren gjorde i og for seg ikke noe galt, han gjorde bare ingenting. Det å grave ned ens evner er noe Gud blir både skuffet og opprørt over.

Jeg kjenner at jeg blir frustrert over Guds måte å reagere på overfor den tredje tjeneren og tenker at Gud overreagerer litt, men så alvorlig tar han det at vi kaster bort de gaver han har gitt oss. Det å sitte på gjerdet er også et valg som har konsekvenser. Viss vi skal bruke litt menneskelig tankegang ville jo vi også blitt veldig skuffet, om vi hadde gitt noen noe helt fantastisk flott og verdifullt, det ble det ikke satt pris på, men "gravd ned i hagen". Tjeneren unnskylder seg med at han trodde Gud var streng, og at han var redd, derfor hadde han latt være å gjøre noe. Når vi ser på reaksjonen, så kan vi jo tenke at han har rett. Gud vil at vi skal bruke det vi har fått, og som han i sin raushet har gitt oss. Den som har masse skal få mer, og den som ikke har noe, skal bli fratatt selv det. Hjertes logikk er annerledes enn ren matematikk, og det er også det det handler om. For der stiller vi alle likt, selv om vi har blitt tildelt ulik mengde med talenter i utgangspunktet. Når vi lytter til hjerte og lytter til vår Skaper, blir valget enkelt. Vi kan ikke la være å forvalte det vi har fått, til beste for våre omgivelser, når vi først åpner øyne for å se. Det vi får se er Guds ansiktstrekk hos vår søster og bror. De blir ikke lenger oss utedkommende og fremmede, men noe som er kjent, og som vi er glad i. Da åpnes våre hjerter enda mer, og vi kan lytte til våre egne lengsler for å se at vi alle deler liv og sårbarhet på samme klode. I våre hjerter har Gud lagt sin kjærlighet, den vår kilde. Å elske er å bidra med det man har, å kaste seg ut og våge å se den andre. Så altfor mange ganger er det vår redsel som stenger veien til mennesker, det er det all grunn til å bli opprørt over. I lys av dette får ordene om at den som har, skal få mer, også mening, og den som ikke har, får mindre. For våger vi å lytte til våre hjerter er kilden til kjærlighet uutømmelig, lukker vi våre hjerter mister vi også det vi har. Den gode leder ser vårt potensial og vil lede oss slik at vi kan utvikle oss mot det. Hun viser respekt ved å stille krav, vise oss tillit og gi frihet, og gir oss rom til å vokse i.

Preken

Teksten byr på flere tema som går an å gå dypere inn i. En kan velge å fokusere på medarbeiderskap. Når vi leter etter gode medarbeidere, så finnes de stort sett der de gode lederne også er. Lederskap og medarbeiderskap henger uløselig sammen.

Det er også viktig slik jeg har vært inne på tidligere, at vi ikke blir motløse fordi det hele virker som et altfor stort prosjekt, men at hver enkelt av oss skal gjøre det mulige mulig. Vi er kalt til å finne og utvikle det vi er gode på i tjeneste for Gud og hverandre. Kanskje kan menigheten utfordres konkret til å skrive på hver sin lapp hva de er gode på, og legge det i en kurv når de går opp til nattverd, eller kanskje bedre henge det på kjøleskapet. Dette med å skulle proklamere hva en er god til, sitter langt inne hos mange nordmenn, og desto viktigere er det å preke om det.

Så til sist - hva er det som hindrer oss og gjør at vi lukker våre hjerter?

Når graver vi oss ned?

En skisse til preken kan se slik ut:

1. Den gode leder
2. Den gode medarbeider
3. Hva er du god til?
4. Hva er din utfordring?

Søndagens tema gir også mulighet til å snakke enda mer konkret om de utfordringer som ligger i vår vei, og som lett gjør at vi setter oss på gjerdet. Klimaendringene er jo et av de hete tema for tida, for eksempel.

Gudstjenesten

Fremdeles er det sommer i Norge og ferietid og det er derfor naturlig å legge opp en enkel gudstjeneste de fleste steder. Her er noen salmeforslag å plukke fra: NoS 299, 281,714, 715, 716, 717, 537, 654.

Fra Salme 97 114, 121 og 136 er en sommersalme som godt kan brukes en gang til før høsten kommer.

HILDE BARSNES

Ledige stillinger i Feltprestkorpsset

Feltprestkorpsset (FPK) organiserer prestetjenesten ved alle landets militære avdelinger. Her tjenestegjør over 60 teologer fra Kirkenes i nord til Kristiansand i sør. Hovedoppgaver som ligger til stillingene er å utføre prestetjeneste for vernepliktige og ansatte med familier, undervise i militæretikk, religion- og kulturkunnskap, samt rådgiving innen relevante fagområder. FPK tilbyr et spennende og ekspansivt miljø med gode videreutviklingsmuligheter.

Vi har nå 4 ledige stillinger for fast tilsetning fra **1 januar 2008**. Disse er:

- **Feltprest ved Østerdalen garnison (ØG) på Rena (Hæren)**
- **Bataljonsprest ved Hærens Sambandsbataljon (SBBN) på Heggelia**
- **Sjøforsvarsprest ved Sjøforsvarets KystEskadre (KE) på Haakonsværn**
- **Stasjonsprest ved Luftforsvarets flystasjon på Rygge**

Vi har også en ledig stilling for fast tilsetning fra **1 august 2007**:

- **Stasjonsprest ved Luftforsvarets flystasjon på Bardufoss**

Felles for stillingene:

Stillingene har kaptein/kapteinløytnant eller major/orlogskapteins grad og er plassert hhv i lønnstrinn 50 - 54 (362 900 - 389 600) eller 55 - 60 (396 700 - 433 600) avhengig av utdanning og erfaring. Stillingene tilkommer uniformsgodtgjørelse (uniformsplikt). Av lønnen trekkes 2% til Statens Pensjonskasse.

Avdelingene har ordnet arbeidstid og kan tilby rimelige bomuligheter. For pendlere har Forsvaret egne ordninger.

Til søkere stilles følgende krav:

Teologisk embetseksamen (tilsv) innen tiltredelse, praktisk teologisk seminar, ordinasjon, officerskurs (kan evt. gis ved tilsetning), gjennomført førstegangstjeneste (ønskelig for kvinner), medisinsk og fysisk skikkethet. Det forutsettes en godkjent sikkerhetsklarering ved tilsetning.

Personell som tilsettes vil være omfattet av Lov om personell i Forsvaret (L02.07.2005) med forskrifter om tjenestegjøring i internasjonale operasjoner (F10.12.2004), gjeldende fra 1.1.2005. Kvinner oppfordres til å søke stillingene.

Aktuelle søkere må påregne å bli innkalt til intervju.

Nærmere opplysninger om stillingene kan rettes til:
Bjørn Myhren, tlf 23 09 35 28, mobil 992 08 614 eller
Jan Våde, tlf 23 09 39 63, mob: 992 08 619.

Søkere bes sende søknad m/CV, attester, vitnemål og 2 referanser til:

Feltprestkorpsset,
Oslo mil/Akershus,
0015 Oslo (konv. merkes: "søknad på stilling")

Søknadsfrist 15 juni 2007.

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

TILSETTINGER

Borg bispedømme

Stiftsdirektøren i Borg bispedømme har etter innstilling fra Innstillingsrådet foretatt følgende tilsetting:

- Magnus Andreas Våge som vikarprest i Fredrikstad domprosti med tjenestested Kråkerøy sokn.

Vi har mottatt bekreftelse på at han tar imot stillingen.

Tunsberg bispedømme

Tunsberg bispedømme har i møte 7. mai 07 foretatt følgende tilsetting:

- Sokneprest i Kongsberg prosti med særskilt tjenestested Efteløt, Komnes og Tuft sokn: Gro Lingjærde.

Den tilsatte har bekreftet at hun tar imot stillingen.

Tunsberg bispedømmeråd tilsatte i sitt møte 10. mai 07:

- Jan Brastein som sokneprest i Domprostiet med tjenestested Andebu, Høyjord og Kodal sokn.

Den tilsatte har bekreftet at han tar imot stillingen.

Møre bispedømme

I møte 04.05.07 har Møre bispedømmeråd gjort disse tilsetjingane:

- Arne Vigestad som fengselsprest ved Hustad fengsel, Molde domprosti.
- Leif Sæther som fengselsprest ved Ålesund fengsel, Nordre Sunnmøre prosti.
- Arne Moltubak som sokneprest i Vartdal sokn, Søre Sunnmøre prosti.

Alle har teke imot stillingane.

SØKERE

Borg bispedømme

Søkerlister, Borg bispedømme:

Prostiprest i Øvre Romerike prosti:

Marit Stenrud Buflod, 29 år, cand. theol, Oslo
Lars Einar Flø, 43 år, cand. theol., Råholt
Kvinne, u.off.

Per-Arne Mehren, 61 år, vikarprest, Tertnes
Karen Onshuus, 44 år, sykehjemsprest, Oslo

Prostiprest i Nedre Romerike prosti:

Mette Villads Christensen, 65 år, sokneprest,
Danmark

Elisabeth Toven Diesen, 37 år, cand. theo,
Skedsmokorset

Hallgeir Elstad, 43 år, førsteamanuensis,
Frogner

Lars Einar Flø, 43 år, cand. theol, Råholt
Per-Arne Mehren, 61 år, vikarprest, Tertnes
Karen Onshuus, 44 år, sykehjemsprest, Oslo

Stavanger bispedømme

Søkerliste til prestestillinger i Stavanger bispedømme.

Oversikt over søkere til ledig midlertidig stilling, prostiprest 50% i Karmøy prosti med særlig tjeneste i Avalsnes sokn. Det har meldt seg to søkere til stillingen - en kvinne og en mann.

Anders Kvalevåg, f. 1949
Aud Utbø Strandmyr, f. 1956

Nidaros bispedømme

Følgende har søkt embetet som prost i Stjørdal prosti i Nidaros bispedømme. Det er 4 søkere til embetet:

Berger, Kjell Ivar, Sokneprest Strinda sokn i Strinda prosti fra 2001, f. 1953

Flø, Øystein, Sokneprest i Byåsen sokn i Byåsen prosti fra 2004 (res. kap. fra 1988-2004 samme sted), f. 1957

Grøm, Jan Øyvind, Sokneprest i Strindheim prestegjeld i Strinda prosti fra 1989 (res. kap. fra 1979 - 1989 samme sted), f. 1951

Slungård, Dagfinn, Sokneprest i Malvik - fortrinnsvis Hommelvik sokn, f. 1952

Sør-Hålogaland bispedømme

Følgende har søkt embetet som prost i Lofoten prosti i Sør-Hålogaland bispedømme. Det er 1 søker til embetet:

Jusnes, Ann-Helen Fjeldstad, Sokneprest i Flakstad, fra oktober 2005 permisjon for å være ordfører i Flakstad kommune, f. 1956

LEDIGE STILLINGER

Oslo bispedømme

Følgende prestestillinger er ledige i:

Vestre Aker prosti:

- sokneprest med tjenestested Vestre Aker sokn

Nordre Aker prosti:

- kapellan med tjenestested Grefsen sokn

For fullstendige utlysninger, se NAV (www.nav.no) eller Oslo bispedømmes hjemmesider (www.kirken.no/oslo/)

Søknad med CV samt kopi av attester og vitnemål sendes Oslo bispedømmekontor innen søknadsfristen den 29.juni 2007.

Vi foretrekker elektroniske søknader levert via vårt elektroniske søkesystem. Det vises til Oslo bispedømmes hjemmesider www.kirken.no/oslo/ - for informasjon om søknadsprosedyre kontakt personalrådgiver Elise Sandnes 23301174 eller personalrådgiver Mette Kristin Brenna 23301172.

Tunsberg bispedømme

Ledig stilling som sokneprest i Larvik. prosti med tjenestested Styrvold, Svarstad og Hem sokn:

Soknepresten i Svarstad, Styrvold og Hem sokn har Larvik prosti som tjenestedistrikt og Svarstad, Styrvold og Hem som tjenestested.

Prostiet organiseres i henhold til nye tjenesteordninger for prost og menighetsprest slik at et utvidet tjenesteområde også omfatter Hvarnes, Kvelde og Hedrum. Soknepresten deltar i beredskapsturnusen i prostiet. Tjenester i prostiet ut over grensene for utvidet tjenesteområde, reguleres i egen arbeidsavtale.

Menighetene betjenes av kirkeverge/diakoniarbeider i til sammen 85% stilling, kantor i 70%, en kirketjener i full stilling og en i 25%, menighetspedagog i 38%. Det arbeides for å få hevet stillingsbrøkene. Det er gode samarbeidsforhold i staben.

Lardal kommune utgjør ca 280 kv.km. Folketallet i kommunen er ca 2440 hvorav ca 2200 tilhører Den norske kirke. Folketallet har vært stabilt over mange år. De som tilhører Den

norske kirke fordeler seg med ca 1290 i Svarstad sokn, 660 i Styrvold sokn og 225 i Hem sokn.

Lardal kommune strekker seg fra Kongsberg grense i nord til Larvik grense i sør. Bosetningen ligger på begge sider av Numedalslågen med Hem sokn lengst nord og Styrvold lengst sør. Svarstad sokn i midten, består også av en sidedal med bosetningene Kroken og Lie.

De tre sokn har hver sin kirke. Styrvold og Hem kirker er steinkirker fra middelalderen. Svarstad kirke er en tømmerkirke som var ferdig i 1657 og vil feire 350-års jubileum høsten 2007. Svarstad sokn har i tillegg Kroken kapell som for tiden ikke er i bruk. Det siste året har det vært en prøveordning med gudstjeneste annenhver søndag i Svarstad kirke og hver fjerde søndag i Styrvold og Hem kirker. Mye taler for at denne ordningen blir permanent. På sommeren har det de seinere år også vært friluftsgudstjenester på Nordgardsetra 4H-seter (juni/juli) og i Kjerra fossepark.(Olsok). En til søndagsgudstjenester har vært lagt til Bofellesskapet i Svarstad.

Andre kristne organisasjoner har beskjeden virksomhet innen kommunen. Bedehuset i Styrvold ble for noen år siden solgt til private, men et mindre møterom er satt i stand til bruk for foreningsmøter. Svarstad bedehus eies av Misjonssambandet og Normisjon som har noen møter. Også de ansatte bruker Svarstad bedehus til en del av sin virksomhet.

En sliter med å rekruttere frivillige ledere. Det har ført til at søndagsskolearbeidet for tiden ligger nede. En forening knyttet til Sjømannskirken er fortsatt i gang. I Svarstad finnes en pinsemenighet med eget lokale og en menighet tilknyttet De frie evangeliske forsamlinger. Selv om det ikke er mye formelt samarbeide, er det god uformell kontakt og et godt forhold mellom disse menighetene og Den norske kirke.

De aller fleste barn som blir født i Lardal, døpes i Den norske kirke. Menighetene når alle døpte med hilsener på ett-, to- og treårs dåpsdagen. Alle døpte fireåringer får Kirkebok ved egne gudstjenester i kirkene. Kantor driver barnekor med mellom 15 og 20 medlemmer. Lardal kantori som også drives av kantor, har fått stor oppslutning og teller for tiden mer enn 40 medlemmer. Konfirmanntallet ligger mellom 20-30 pr år. Soknepresten har hovedansvar for konfirmentarbeidet.

Både barneskolen og ungdomsskolen er sentralisert til Svarstad sentrum. Samarbeidet skole/kirke fungerer godt etter en plan som administreres av menighetspedagogen.

Lardal sykehjem som bare er to-tre år gammelt, ligger nær Svarstad sentrum. Det har 28 plasser. Prest og kantor har jevnlig andakt der. De har også jevnlig andakt på Bofellesskapet i Svarstad for de eldre som bor i egne leiligheter der eller i omsorgsboliger og trygdeleiligheter i umiddelbar nærhet.

Det er fortsatt landbruk og landbruksrelatert virksomhet som er hovednæring i kommunen. Men det er i de seinere år også satsset mye på naturbasert turisme. Arbeidsledigheten er lav, men mange pendler til byene i nærheten. Det er mindre enn en times reisetid til alle byene i Vestfold, til Drammen og Kongsberg i Buskerud og til Skien og Porsgrunn i Telemark.

Lardal har store muligheter for friluftsliv både sommer og vinter. Svarstad har alpinsenter og fylkesanlegg for langrenn. I områdene mot Telemark og Buskerud grenser er det merkede løyper som blir kjørt opp om vinteren. Det er gode muligheter for fiske i Lågen og i de mange vannene i området.

Det søkes etter en allsidig prest som kan videreføre det brede folkekirkelige arbeidet i Lardal, og som vil gå inn i den særskilte utfordringen knyttet til det å få kontakt med barnefamiliene.

Det er boplikt til stillingen i prestebolig eid av Opplysningsvesenets Fond. For bruk av bolig svares husleie etter fradragsregulativets bestemmelser. Prestegården som er fra 1770 ligger sentralt i Svarstad sentrum, bare et par hundre meter fra Svarstad kirke. Det er omtrent samme avstand til bank, forretninger, offentlige kontorer, skoler mm. Avstanden til Styrvold kirke er 9 km og til Hem kirke 7 km. Prestegården har en grunnflate på ca 150 kvm. i to fulle etasjer. I 1. etg. er det kjøkken, hjemmekontor og stuer. I 2. etg. er det fire soverom og bad. Et ekstra rom som nå brukes til lager kan eventuelt også benyttes til soverom. I 3. etg. er det stort loft. Prestegården gjennomgikk en omfattende restaurering i 1991 og oppleves som et godt sted å bo. Det er også planer om en del renovering i forbindelse med tilsetting av ny prest. På sørsiden av hovedbygningen er en stor usjenert hage. Det er dobbelt garasje av nyere dato og et praktisk vedskjul/redskaps hus.

Målformen i kommunen er bokmål. Søkere må opplyse om de behersker begge målformer.

Tunsberg bispedømme gir sine medarbeidere tilbud om arbeidsveiledning (ABV).

Stillingen lønnes i stillingskode 0930 - sokneprest, lønsspenn 51-68 i Statens lønsregulativ. Pensjonsinnskudd. Endelig lønnsfastsettelse ved egen prosedyre etter tilsetning. Øvrige godtgjøringer, rettigheter og forpliktelser som til enhver tid gjelder for prestskapet. Nærmere bestemmelser om tjenesteoppgaver for stillingen kan bli fastsatt av bispedømmerådet etter gjeldende prosedyre.

Søkeres navn vil normalt bli offentliggjort. Anmodning om å få sitt navn unntatt offentlighet, må begrunnes.

Opplysninger om stillingen ved henvendelse til prost Terje Fonk 22173007 el.95272 251 eller Tunsberg bispedømmekontor 33354300.

Tilsetningen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder, og den som tilsettes må rette seg etter

a) endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. herunder spørsmål vedrørende tjenestebolig og boligfradrag samt

b) avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål og tjenstedistrikt.

Søknad med CV, relevante attester, vitnemål og referanser sendes Tunsberg bispedømmeråd, Postboks 1253 Trudvang, 3105 Tønsberg, innen 6. juli 2007.

Tunsberg bispedømme

Ledig stilling som sokneprest i Hallingdal prosti, med særskild tenestestad Torpo sokn og Leveld sokn i Ål.

Midt mellom Oslo og Bergen ligg Ål prestegjeld/kommune i øvre Hallingdal. Her er vakker natur og rikeleg høve til friluftsliv og rekreasjon. Store delar av Skarvheimen og Hemsedals-fjella ligg innanfor prestegjeldet på 1.173 km². Prestegjeldet har tre sokn. Torpo sokn har ca. 800 innbyggjarar, Leveld sokn har ca. 600 og Ål sokn har ca. 3.300, til saman 4700 innbyggjarar. Folketalet held seg stabilt med ei jamn blanding av unge og eldre. Mange har hytte i Ål-fjella, og om sumaren og i vinterhalvåret aukar folketalet

mykje. Ål har m.a. kraftproduksjon, trevarefabrikk, og hytteentreprenørfirma, skisenter og hytteturisme, samt godt utbygd helse- og sosialtenester, med m.a. Hallingdal Sjukestugu (med somatisk og psykiatrisk avd.) og base for luftambulansen. Elles er Ål ei aktiv landbrukskommune med mykje tradisjonell gards- og stølsdrift. Kommunesenteret med administrasjon samt eit stort og aktivt kulturhus, ligg på Sundre (Ål sentrum). Bergensbanen er viktig for kommunikasjonen.

To prestar gjer fast teneste i nabosokna Torpo, Leveld og Ål. Prosten som inntil vidare har sokneprestansvaret i Ål sokn, bur på Sundre, mens soknepresten bur på Torpo. Det er dessutan tilsett prostiprest i heil stilling med faste oppgåver i dei tre sokna. Det er tilsett kyrkjeverje, diakon og kantor i heile stillingar; sekretærer (70%/20%), organist (30%) ungdomsarbeidar (50%), samt tre kyrkjetenarar og ein reinhaldar. Det er òg tilsatt rådgjevar/prest (50%) ved prestens kontor.

I Hallingdal prosti er det igangsett ei brei dāpsopplāringssatsing ved hjelp av statlege trusopplāringssmidlar. Frā hausten 2004 er det tilsett eit dāpsopplāringsteam - ein kyrkjelydspedagog, ein kateket og to undervisningsprestar - alle med prostiets 11 sokn som tenestedistrikt. Teamet har base på Ål kyrkjekontor, men kvar av dei har eit særleg geografisk hovudansvar og arbeider difor og mykje i kvar sine sokn. Teamleiaren har ansvar for gjennomfōringa av satsinga i Ål og Hol prestegjeld. Arbeidet skjer i nērt samarbeid med soknepresten og dei andre lokale medarbeidarane i stab og råd.

Dei tilsette har sars gode kontortilhøve i eige kontorbygg ved Ål kyrkje. Det er stabsmøte kvar veke og ein legg vekt på eit tenleg og funksjonelt samarbeid med ein uformell og god tone. Det er eit nērt samarbeid med 'Kirkens Familievernkontor Hallingdal' på Sundre med 4 tilsette. Kvar tredje veke samlast alle prestane i prostiet til eit sosialt og fagleg samvere.

Gudstenestene er delt likt mellom prestane. Ål kyrkje har 3-4 gudstenester i månaden, Leveld og Torpo annankvar sundag. Ordninga med faste tenesteveker for gravferder fungerer godt. Soknepresten har kontortid tre dagar i veka, er medlem av Torpo sokneråd og Leveld

sokneråd, og har som dei andre prestane, jamnlege andaktar og nattverdgdustenester på Ål helse- og sosialsenter. Soknepresten har hovudansvaret for konfirmantarbeidet i alle dei tre sokna, det koordinerande ansvaret for kyrkje-/skule-/barnehagesamarbeidet, og sit i kyrkja sitt ungdomsråd. Soknepresten deltek i beredskapsturnusen i prostiet. Tenester i prostiet ut over grensene for særskild tenestestad, regulerast i ein eigen arbeidsavtale. Det vil elles bli tatt omsyn til eigne evne og ynskjer, samt dei samla ressursane hjå prestskapet i prostiet, når ein fastset endeleg plan for stillinga.

Det er eit mangfaldig gudstenesteliv og omfattande arbeid i kyrkjelydane. Eigne nemnder for dåpsopplæring, misjon, diakoni og kyrkjeblad arbeider trufast. Det er mykje godt kyrkjeleg arbeid for born og unge: KFUK-KFUM Speidarar, Ungdomsgruppa "Synzygus" (Normisjon), idrettsgruppe (KRIK), 3-årig prosjektarbeid "Aal tour America 2007" (tidlegare 100 tenåringar på tur i 1999 og i 2003), barneforeiningar (for NMS og Normisjon) og sundagsskular. Det er fleire bibelgrupper for vaksne og foreiningar for ytre og indre misjon. Tilhøvet mellom dei frivillige laga og kyrkja er godt. Elles står 'folkekyrkja' tradisjonelt sterkt i bygdene. Folk flest er positive til kyrkja si rolle i nærmiljøet og oppslutninga om kyrkjelege handlingar er stor.

Barnehagedekninga i kommunen er god. Det er 6 barneskular rundt i prestegjeldet. Ungdomsskule for heile kommunen og vidaregåande skule (allmenne og yrkesfaglege fag) ligg båe sentralt i Ål. Det er eit nært samarbeid mellom skule og kyrkje med m.a. eigne samarbeidsplanar med kvar skule. 4 km. frå Sundre ligg Ål folkehøgskule og kurssenter for døve og senteret Døves video, og 4 km. frå Torpo sentrum ligg Lien Landbruksskule.

Alle tre soknekyrkjene er frå 1880 og i god stand. Ål kyrkje er ei særmerkt kyrkje etter ombygginga i 1959 då det gamle stavkyrkjeinventaret med m.a. kopi av det namngjetne Ål-taket frå 1250 vart teke inn att. Her er og nytt 29 stemmers orgel frå 1996. I Torpo ligg den einaste attverande stavkyrkja i Hallingdal, tett attmed 'nykyrkja'. Vats fjellkyrkje vart vigsla i 1990. Nokre faste gudstenester er lagt dit, i til-

legg til sportsandaktar i vinter- og sumar-sesongen. Nystølskyrkja (eit bedehus på fjellet vigsla til gudstenestleg bruk) har to gudstenester i året. Det er òg fleire bedehus og ei "friluftskyrkje", Sangefjell Naturkatedral.

Det er buplikt til stillinga i ein svært god kommunal prestebustad som ligg fredeleg i eit bustadfelt i km. frå Torpo kyrkje, nær barnehage og skule med symjebasseng, idrettsanlegg og badeplass i Hallingdalselva. Huset er bygd i 1972/1992, og vart seinast pussa opp i 2005. Hovudetasjen har 5 soverom (eit av dei er brukt som TV-stove), bad, bad/vaskerom, stort kjøkken og stove med peisomn; - i alt 140 m². Underetasjen på 100 m² inneheld kjellarstove/kontor, bad, kjellarbu og inngangsparti til bustaden, samt garasje. Oppvarming med straum og ved. Det er veranda på framsida av huset med utgang frå både kjøkkenet og stova, og terrasse på baksida. Rundt huset er det ein 1,4 mål hage. Bustaden er i god stand. Husleige som for prestebustad. Den som vert tilsett må følgje dei reglar og endringar som til ei kvar tid gjeld for tenestebustader. Avstanden til Ål kyrkje er 13 km. og til Leveld kyrkje 18 km. Soknepresten får køyre godtgjering etter rekning for tenestekøyring.

Nynorsk er hovudmål i kommune og kyrkje. Søkjarane må oppgje om dei nyttar båe mål-føre.

Tunsberg bispedøme gjer sine medarbeidarar tilbod om arbeidsveiledning (ABV).

Stillinga blir løna i stillingskode 0930 - sokneprest, lønsspenn 51-68 i Statens lønsregulativ. Pensjonsinnskot. Endeleg løn vert fastsett ved tilsetting etter eigen prosedyre. Andre godtgjersler, rettar og plikter som til ei kvar tid gjeld for prestskapet. Nærare føresegn om tenesteoppgåver for stillinga kan bli fastsett av bispedømmerådet etter gjeldande prosedyre.

Søkjars namn vil normalt bli gjort offentleg. Ønskje om at namn ikkje skal gjerast kjent, må grunngjevast.

Nærare opplysningar kan ein få hjå prost Øystein Magelssen 32086161 el. 99704117 eller Tunsberg bispedømmeråd, tlf.: 33354300.

Tilsettinga skjer på dei vilkår som til ei kvar tid gjeld. Den som blir tilsett må rette seg etter a) endringar i lover, tariffavtaler, reglement m.m. her under spørsmål om tenestebustad og bustadfrådrag, samt

b) avgjersler som kan få noko å seie for tenesta sine gjeremål og tenestedistrikt.

Søknad med CV, relevante attestar, vitnemål og referansar skal sendast *innan 30. juni 07* til Tunsberg bispedømmeråd, Postboks 1253 Trudvang, 3105 Tønsberg.

Agder og Telemark bispedømme

I Skien menighet i Skien prosti i Agder og Telemark bispedømme er det ledig stilling som kapellan med Skien prosti som tjenesteområde og Skien og Siljan sokn som tjenestested.

Skien menighet omfatter Skien by med sentrum og nærliggende boområder. Det er korte avstander i soknet. Menigheten består av 7449 medlemmer av Den norske kirke.

Skien kirke er en nygotisk kirke fra 1894 med ca. 1100 sitteplasser. Den har et flott kirkerom med rik akustikk. Menigheten har to kor: Skien Kantori og Skien kirkes Jentekor. Kirken har et variert konsertprogram gjennom året med både profesjonelle utøvere og lokale amatører.

Skien by har en rik flora av frikirkelige menigheter, og har tradisjon for økumenisk samarbeid. 18 menigheter/organisasjoner står sammen om et omfattende diakonalt arbeid for rusmisbrukere i byen. Skien KFUK-KFUM og Skien Normisjon har egne forsamlingshus og virksomheter i byen.

Skien menighet har et godt diakonalt arbeid med Åpent lekested, hyggetreff for eldre, seniorferie, og besøkstjeneste. Menigheten har for tiden et ungdomsprosjekt med TenSing-arbeid blant annet som tilbud til konfirmanter. Prosjektet ledes av en ungdomsdiakon og er et samarbeid mellom menigheten i Skien og Siljan, samt Skien KFUK-KFUM. Menigheten har fått tildelt trosopplæringsmidler for 2007 og 2008 til et prosjekt for ungdom i alderen 10-18 år, og det vil bli tilsatt en egen prosjektleder for dette.

Det er to barneskoler, en ungdomsskole og flere videregående skoler innenfor menigheten. Det er et godt samarbeid med de to barneskolene med utgangspunkt i en årsplan for skole-kirke-kontakt, og skolegudstjenester

før jul for alle skolene. Menigheten driver egen korttidsbarnehage og har kontakt med 9 andre barnehager. Det holdes ukentlige andakter og månedlige gudstjenester på Skien sykehjem.

Siljan er en jord- og skogbrukskommune med ca. 2400 innbyggere, 15 km fra Skien. Det er ett sokn i kommunen. Soknet har 2 kirker: Siljan kirke fra ca. 1150 og Grorud kapell fra 1944. Det er tilsatt kirkeverge, organist og menighetssekretær/klokker i deltidstillinger, samt sokneprest. Menighetsrådet har særlig fokus på arbeid for barn og unge, et variert gudstjenestetilbud og samarbeid med lokale lag og foreninger.

I Skien prosti er det 22 menighetsprester, prostiprest, fengselsprest og 2 sykehusprester. Prestetjenesten i prostiet er organisert gjennom en ordning med samarbeidende sokn innenfor tre soner. Skien og Siljan er samarbeidende sokn.

Skien sokn har sokneprest og kapellan. I tillegg gjør prosten menighetstjeneste i soknet. Staben består for øvrig av organist, kirketjener, korleder (deltid), sekretær, diakoniarbeider og ungdomsdiakon (begge deltid).

Menighetsrådet har vedtatt en strategi- og handlingsplan for virksomheten. Viktige punkter i denne planen er: - Utvikling av gudstjeneste-fellesskapet mot en større oppslutning om gudstjenesten, større delaktighet fra ulike grupper og enkeltpersoner samt større appell til barn og unge. - Den kulturelle og brobyggende aktiviteten knyttet til kirkens funksjon som arena for kor og konsertvirksomhet. - Det nære samarbeidet med Skien KFUK-KFUM med særlig vekt på tiltak for barn og ungdom. - Menigheten har ikke eget menighetshus, men det er i gang drøftinger om mulig felles med Skien KFUK-KFUM i deres foreningslokaler. - Videre-utvikling av den lange tradisjonen som Skien menighetspleie representerer av diakonalt engasjement i vår menighet og blant byens innbyggere. Skien menighetsråd ønsker en kapellan som vil være med og få til våre strategier i menigheten.

De tre prestene i Skien menighet fordeler gudstjenestene jevnt mellom seg. Det er for tiden en turnusordning for kirkelige handlinger. Redaksjonsansvaret for menighetsbladet har vært tillagt kapellanen. Kapellanen har

hovedansvar for barn og ungdom og konfirmantarbeidet i Skien menighet, og deltar blant annet i TenSing. Menighetsrådet ønsker en kapellan med engasjement for kirkens kontakt med barn og unge og deres familier.

Kapellanen gjør noe tjeneste i Siljan menighet etter nærmere avtale. I inneværende år har kapellanen hatt medansvar for konfirmantarbeidet i Siljan, samt gudstjenester ca. 1 gang i måneden.

Kapellanboligen ligger i et rolig bomiljø ca. 2,5 km nord for kirken og Skien sentrum. Den er bygget i 1925, med omfattende ombygging og modernisering på 70-tallet. Det er en hage på ca. 1 mål. Grunnflaten for boligen er ca. 140 m², i tillegg kommer uthus/bod/garasje. I 1. etasje er det entre, hall, kjøkken, tre sammenhengende stuer, wc og soverom/kontor. I 2. etasje er det gang, fire soverom og to bad. Det er loft og full kjeller med vaskerom og hobbyrom. Garasje, vedskjul og sykkelbod i tillegg til huset. Boligen ligger i Gjerpen sokn, og er som tjenestebolig oppe til vurdering.

Skien menighetsråd ønsker at begge kjønn skal være representert blant prestene.

Kvinner oppfordres til å søke.

Den som blir tilsatt må finne seg i:

- Endringer i tjenesteordning for menighetsprester og regler om lønnsforhold for geistlige tjenestemenn.
- Alle avgjørelser som måtte bli tatt med hensyn til tjenesten og tjenesteområde.

Stillingen er lønnet i stillingskode 0922 kapellan (l.tr. 44-50) eller stillingskode 0930 (l.tr. 51 - 60). Lønsplasseringen er avhengig av kvalifikasjoner, ansiennitet m.m.

Pensjonsinnskudd.

Godtgjørelser etter gjeldende satser.

Nærmere opplysninger kan fås ved henvendelse til prost Morten Fleischer, tlf. 35905460 (90143231), eller til Agder og Telemark bispedømmekontor, tlf. 38105120.

Vi viser også til Skien menighets nettside, www.skienkirke.no

Søknad med CV, referanser, kopi av vitnemål, attester og skjema for standardopplysninger ved søknad på prestestillinger i Agder og Telemark, må være sendt til Agder og Telemark bispedømmeråd, Postboks 208, 4662 Kristiansand innen 22.06.2007.

Skjemaet ligger på www.kirken.no/agder under fagområde/personal, eller fås ved henvendelse til bispedømmekontoret.

STIFTELSEN KIRKEFORSKNING (KIFO) søker

FORSKER

Vi søker en forsker med kvalifikasjoner innen empiriske metoder, fortrinnsvis kvantitativ forskning. Det er ønskelig med erfaring fra forskning på kirkefeltet. Søkere kan ha samfunnsfaglig, religionsvitenskapelig eller teologisk bakgrunn. Den som ansettes må ha doktorgrad.

Fullstendig utlysning: www.kifo.no,
informasjon hans.stifoss-hanssen@kifo.no, tlf 23334730
Frist 1. september 2007

Returadresse:
Luther Forlag
Grensen 3
0159 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av praktikumsrektor Halvor Nordhaug, rektor Vidar L. Haanes, prost Jan Otto Myrseth og kapellan Sunniva Gylver.

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Red. sekr.: Eyolf Berg.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan sendes til ovenstående e-post adresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

Pris kr. 490,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 550,- pr. år.
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 7 annonsemøduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 375,- +moms
2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 615,- +moms
3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1090,- +moms
4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1090,- +moms
5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 1700,- +moms
6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 1940,- +moms
7. *Dobbelside* (Høyde 177 mm, bredde 2x127 mm) kr. 3500,- +moms

ISSN 0332-5431

